

Suối Nước Sống

Bộ 2 • Số 4 • Tháng Ba 2001

TRONG SỐ NÀY

Lời Tuyên Xưng Đức Tin

~ 2 ~

Hai Nguyên Tắc Sống

~ 3 ~

Tăng Trưởng Và Xây Dựng

~ 16 ~

**Năm Ấn Độ
Về Cái Mới Và Cái Cũ**

~ 23 ~

Giới Thiệu Sách Mới

~ 32 ~

Suối Nước Sống (Vietnamese Stream) is published quarterly by Living Stream Ministry, 2431 W. La Palma Ave., Anaheim, CA 92801. Tel. (714) 991-4681 (English)
Tel. (714) 765-8034 (Vietnamese)
E-mail: suoinuocsong@lsm.org
Website: <http://www.lsm.org>

Suối Nước Sống là tạp chí Cơ-đốc chuyên đăng tải và giới thiệu các văn phẩm của Watchman Nee (tức Nghệ Thác Thanh) và Witness Lee. Mỗi số báo trích đăng một số bài chọn lọc từ các tác phẩm của hai ông.

Suối Nước Sống phát hành mỗi tam cá nguyệt (tháng 3, tháng 6, tháng 9 và tháng 12). Quý độc giả tại Hoa Kỳ, Ca-na-đa, Âu Châu và Á Châu có thể đăng ký nhận miễn phí.

Suối Nước Sống mong nhận được thư của quý độc giả. Để tiện việc đăng tải, xin ghi tên và địa chỉ người gửi. Thư có thể được tòa soạn rút gọn vì khuôn khổ giới hạn của tờ báo. Thư từ và phiếu ghi tên nhận báo miễn phí xin gửi về:

Living Stream Ministry
(*Suối Nước Sống* -
Vietnamese Section)
P.O. Box 2121
Anaheim, CA 92814
U.S.A.

©2001 Living Stream Ministry. Nhà xuất bản giữ bản quyền. Không được in ấn hay trích dịch dưới bất cứ hình thức hoặc phương tiện nào như: đồ họa, điện tử, cơ khí, bao gồm phô-tô-cóp-pi, đầu băng, hoặc bộ trữ tin tức, hệ thống tìm tin mà không có giấy phép của nhà xuất bản.

Lời Tuyên Xưng Đức Tin

Thừa nhận Kinh Thánh là khải thị thần thượng đầy đủ và duy nhất, chúng tôi mạnh mẽ tin rằng Đức Chúa Trời đời đời là một và cũng đời đời là Đức Cha, Đức Con và Đức [Thánh] Linh, tức ba thân-vị riêng biệt (distinct) nhưng không tách rời (not separate). Chúng tôi tin rằng Đấng Christ vừa là Đức Chúa Trời trọn vẹn vừa là con người hoàn hảo. Không từ bỏ thần tính của Ngài, Ngài đã được hoài thai trong tử cung của một người trinh nữ, đã sống một cuộc sống làm người thực sự trên đất, và đã chết một cái chết thay thế và bao-hàm-tất-cả trên thập tự giá. Sau ba ngày Ngài đã phục sinh trong thân thể và đã thăng thiên lên trời. Bây giờ Ngài đang ở trong vinh hiển, hoàn toàn là Đức Chúa Trời nhưng vẫn hoàn toàn là con người. Chúng tôi trông đợi sự trở lại sắp đến của Ngài cùng với vương quốc của Đức Chúa Trời, bởi đó Ngài sẽ trị vì trên đất trong thời đại một ngàn năm và trong cõi đời đời. Chúng tôi xưng nhận rằng [thân-vị] thứ ba trong Đấng Tam Nhất (the Trinity), tức Đức Linh, đồng đẳng là Đức Chúa Trời. Tất cả những gì Đức Cha có và là, đều được Đức Con bày tỏ ra; và tất cả những gì Đức Con có và là, đều được thực tại hóa là (realized as) Đức Linh. Hơn nữa, chúng tôi tin rằng nhân loại cần sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời. Dầu chúng ta tuyệt đối không thể thỏa đáp những đòi hỏi nghiêm khắc về sự công chính, sự thánh khiết và sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, nhưng Đấng Christ đã thỏa đáp tất cả những đòi hỏi ấy qua sự chết của Ngài trên thập tự giá. Bởi sự chết của Đấng Christ, Đức Chúa Trời đã tha thứ tội lỗi cho chúng ta, xưng công chính chúng ta bằng cách làm cho Đấng Christ trở nên sự công chính của chúng ta, và giải hòa chúng ta với Ngài. Đặt nền tảng trên sự cứu chuộc của Đấng Christ, qua Linh của Ngài, Đức Chúa Trời tái sinh những người được cứu chuộc để hoàn thành sự cứu rỗi của Ngài hầu họ có thể trở thành con cái của Ngài. Bây giờ trong khi sở hữu sự sống và bản chất của Đức Chúa Trời, những người tin Ngài vui hưởng sự cứu rỗi hằng ngày của Ngài trong Thân Thể Ngài trong thời đại này, và vui hưởng sự cứu rỗi đời đời trong thời đại sắp đến và suốt cõi đời đời. Trong cõi đời đời chúng ta sẽ cư ngụ với Đức Chúa Trời trong Giê-ru-sa-lem Mới, là sự hoàn thành sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời dành cho những người đã được Ngài tuyển chọn.

- *Living Stream Ministry*

HAI NGUYÊN TẮC SỐNG

NGUYÊN TẮC SỰ SỐNG HAY NGUYÊN TẮC ĐÚNG SAI

“Vì chúng ta bước đi bởi đức tin, chứ chẳng phải bởi mắt thấy” (2 Côr. 5:7).

“Kìa, có Môi-se và Ê-li hiện ra , nói chuyện cùng Ngài” (Math. 17:3).

“Khi họ ngược mắt lên, thì chẳng thấy ai cả, chỉ thấy Giê-su mà thôi” (c. 8).

“Hãy nghe Người” (c. 56).

“Nhưng về phần tôi, hoặc bị anh em xét đoán, hoặc bị người khác xét đoán, tôi đều coi là rất nhỏ; đến như chính tôi cũng chẳng tự xét đoán mình nữa. Vì tôi chẳng biết chính mình tôi có trái phạm điều gì; dầu vậy, tôi cũng không nhơn đó mà được xưng nghĩa đâu. Đáng xét đoán tôi, ấy là Chúa” (1 Côr. 4:3-4).

“Giữa vườn lại có cây sự sống cùng cây biết điều thiện và điều ác” (Sáng 2:9b).

“Rồi, Giê-hô-va Đức Chúa Trời phán dạy rằng: Người được tự do ăn hoa quả các thứ cây trong vườn, nhưng về cây biết điều thiện và điều ác, thì chớ hề ăn đến; vì một mai ngươi ăn, chắc sẽ chết” (cc. 16-17). (*Cây biết điều thiện và điều ác* hay cây kiến thức về thiện và ác cũng có thể được dịch là “cây kiến thức về điều đúng và sai”).

Sau khi dựng nên con người, Đức Chúa Trời xem xét vấn đề ăn uống của họ. Hành động ban sự sống là bước khởi đầu của sự sống, nhưng thức ăn là để duy trì sự sống. Đức Chúa Trời dựng nên một con người sống động, và vì vậy Ngài cần xem xét con người nên sống như thế nào. Con người không những chỉ sống, mà còn cần một cuộc sống nữa. Đức Chúa Trời muốn con người sống lệ thuộc Ngài, giống như con người sống lệ thuộc thức ăn. “Vì trong Ngài chúng ta sống, chuyển động và hiện hữu” (Công 17:28 - Rcv). Do đó, Đức Chúa Trời dùng hai loại cây để phán dạy chúng ta như một ẩn dụ. Cây sự sống và cây kiến thức về thiện và ác là một loại ẩn dụ. Chúng cho chúng ta thấy con người có hai loại thức ăn khác nhau và có thể sống nhờ sự sống hay nhờ biết điều thiện, điều ác, tức là nhờ sự hiểu biết đúng sai. Nhiều người đã đọc về hai cây này trong Sáng-thế Ký chương 2, nhưng chúng tôi muốn nhấn mạnh rằng hai cây này được đặt tại đó để cho chúng ta thấy rằng con người, đặc biệt là Cơ-đốc-nhân, có thể sống trên đất theo hai nguyên tắc khác nhau. Con người có thể sống theo nguyên tắc đúng sai hay theo nguyên tắc sự sống. Một số Cơ-đốc-nhân lấy nguyên tắc đúng

sai làm tiêu chuẩn sống của mình, trong khi những Cơ-đốc-nhân khác lại lấy nguyên tắc sống làm tiêu chuẩn sống.

Hôm nay chúng tôi muốn dành ít thì giờ trước mặt Đức Chúa Trời để xem xét hai nguyên tắc sống này. Khi một người sống theo nguyên tắc đúng sai thì có ý nghĩa gì? Khi một người sống theo nguyên tắc sự sống thì có ý nghĩa gì? Nhiều người chỉ có “cây kiến thức về thiện và ác” trong đời sống mình. Những người khác thì có “cây sự sống” trong đời sống họ. Một số có cả hai cây. Tuy nhiên, Lời Đức Chúa Trời nói với chúng ta rằng ai ăn trái của cây kiến thức về thiện và ác chắc chắn sẽ chết, trong khi ai ăn trái của cây sự sống sẽ sống. Đức Chúa Trời cũng cho chúng ta thấy ai sống nhờ sự hiểu biết về thiện và ác sẽ mất vị trí của mình trước mặt Ngài. Nếu con người muốn liên tục sống trước mặt Đức Chúa Trời, họ phải biết ăn cây sự sống có nghĩa là gì.

Hai Nguyên Tắc Sống Của Cơ-Đốc-Nhân

Ở đây tôi muốn thêm vào một nguyên tắc sống khác, ấy là nguyên tắc tội. Anh em có thể nói rằng mọi người trong thế gian có thể sống ít nhất theo ba nguyên tắc: họ có thể sống bởi tội, họ có thể sống bởi đúng sai, hay họ có thể sống bởi sự sống.

Sự kiện ấy có ý nghĩa gì? Rất đơn giản. Nhiều người sống trên đất bằng cách đi theo dục vọng của xác thịt. Họ là con cái của sự thịnh nộ, bị

những lễ thói của thế gian này cột trói. Họ sống và hoạt động theo sự hành động của các ác linh trong lòng mình. Nguyên tắc sống của họ là sống bởi tội (Êph. 2:1-3). Sáng hôm nay, tôi không muốn nói về nguyên tắc này. Tôi tin rằng nhiều người giữa vòng chúng ta đã từ bỏ nguyên tắc tội. Những gì chúng ta xem xét sáng hôm nay thì nằm ngoài nguyên tắc tội. Hai cây ấy tượng trưng cho hai nguyên tắc sống. Sau khi trở thành Cơ-đốc-nhân, một số người sống nhờ nguyên tắc đúng sai trong khi những người khác sống nhờ nguyên tắc sự sống.

Khi nói về vấn đề này, tôi giả định rằng chúng ta đã bỏ nguyên tắc tội và đang bước đi trước mặt Đức Chúa Trời. Nếu xem xét một chút, chúng ta sẽ thấy có một số người sống theo nguyên tắc đúng sai hay thiện ác. Xin nhớ rằng nguyên tắc đúng sai, hay thiện ác không phải là Đạo Đấng Christ. Đạo Đấng Christ là vấn đề sự sống, chứ không phải vấn đề theo một tiêu chuẩn nào. Đạo Đấng Christ nói về sự sống, chứ không nói về thiện ác. Đạo Đấng Christ dạy về sự sống, chứ không dạy đúng sai. Sáng nay nhiều anh chị em thanh niên có mặt tại đây. Tôi muốn nói với anh chị em rằng sau khi đã tiếp nhận Chúa Giê-su và nhận được sự sống mới, anh chị em đã nhận được một điều kỳ diệu ở bề trong. Anh chị em đã nhận được một nguyên tắc sống khác. Nếu không biết điều đó, anh chị em sẽ gạt

nguyên tắc sự sống qua một bên và bắt đầu đi theo nguyên tắc đúng sai.

Ý Nghĩa Của Việc Đi Theo Nguyên Tắc Đúng Sai

Nguyên tắc đúng sai là gì? Nếu hành vi của chúng ta bị nguyên tắc đúng sai điều khiển, thì chúng ta sẽ hỏi điều ấy đúng hay sai khi phải quyết định điều gì. Làm điều ấy tốt hay xấu? Khi thắc mắc nó có tốt không, trên thực tế chúng ta đang tự hỏi “Tôi đúng hay sai khi làm hay không làm điều này?” Nhiều người suy xét kỹ lưỡng xem một điều nào đó tốt hay xấu. Họ cân nhắc xem mình có thể hay không thể làm điều ấy. Họ hỏi: “Điều này đúng hay sai?” Là Cơ-đốc-nhân, khi cần thận xem xét một vấn đề nào đó, họ xác định xem làm điều đó có tốt và đúng dẫn không. Do quan tâm xác định một điều nào đó có tốt và đúng hay không, họ tự cho mình là những Cơ-đốc-nhân tốt.

Lời Đức Chúa Trời phán: “Nhưng về cây biết điều thiện và điều ác, thì chớ hề ăn đến; vì một mai người ăn, chắc sẽ chết” (Sáng 2:17). Lối thực hành như vậy cùng lắm cũng chỉ là một sự biện biệt giữa tốt và xấu. Cao lắm nó chỉ là sự lựa chọn và từ bỏ, lựa chọn điều tốt và từ bỏ điều xấu. Đó không phải là Đạo Đấng Christ. Đạo Đấng Christ không có cái tốt bề ngoài và cái xấu bề ngoài. Đạo Đấng Christ không có một tiêu chuẩn dứt khoát. Hôm nay, tôi có thể chọn một điều gì tốt và từ bỏ một điều gì xấu, nhưng đó không

phải là Đạo Đấng Christ. Đó là Cựu Ước, là luật pháp, là những tôn giáo thế gian, là đạo đức loài người, và luân lý con người, nhưng không phải là Đạo Đấng Christ.

Đạo Đấng Christ Dựa Trên Sự Sống

Đạo Đấng Christ là gì? Đạo Đấng Christ là sự sống. Đạo Đấng Christ không phải là vấn đề hỏi xem một điều gì đó đúng hay sai. Đạo Đấng Christ là vấn đề kiểm tra bằng sự sống bên trong chúng ta mỗi khi chúng ta làm một điều gì đó. Sự sống mới mà Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta nói gì bên trong chúng ta về vấn đề ấy? Thật kỳ lạ khi nhiều người chỉ thấy một tiêu chuẩn bề ngoài, tiêu chuẩn tốt xấu. Nhưng Đức Chúa Trời không ban cho chúng ta một tiêu chuẩn bề ngoài. Đạo Đấng Christ không phải là một bộ luật Mười Điều Răn mới. Trong Đạo Đấng Christ, chúng ta không được đem đến một núi Si-na-i mới, cũng không phải Đức Chúa Trời ban cho chúng ta một bộ luật và qui tắc mới với những lời “Người phải...” và “Người đừng...”. Đạo Đấng Christ không đòi hỏi chúng ta xét xem một điều nào đó đúng hay sai, tốt hay xấu. Trái lại, mỗi khi chúng ta làm điều gì, thì bên trong chúng ta có một sự sống chỗi dậy phán với chúng ta. Khi chúng ta cảm thấy đúng dẫn ở bên trong, khi chúng ta cảm thấy sự sống trong mình chuyển động, khi chúng ta mạnh mẽ ở bên trong và cảm nhận được sự xúc dầu, chúng ta biết mình

có sự sống. Nhiều lần một điều gì đó đúng và tốt theo cái nhìn của loài người, nhưng thật kỳ lạ, sự sống bề trong không đáp ứng, mà trở nên lạnh lẽo và lụi lại.

Xin anh chị em nhớ Lời Đức Chúa Trời bảo chúng ta rằng cuộc sống Cơ-đốc của mình dựa trên sự sống bề trong, chứ không phải trên tiêu chuẩn đúng sai bên ngoài. Nhiều người thế gian chưa được cứu đang sống theo những tiêu chuẩn sống tốt nhất mà họ có thể đạt đến được: đó là nguyên tắc đúng sai. Nếu anh chị em và tôi cũng sống theo nguyên tắc đúng sai, thì chúng ta cũng giống như người thế gian. Cơ-đốc-nhân khác với những người không phải là Cơ-đốc-nhân vì chúng ta không sống theo tiêu chuẩn hay luật pháp bề ngoài. Đối tượng của chúng ta không phải là đạo đức hay quan niệm loài người. Chúng ta không quyết định một điều đúng hay sai bằng cách đem điều đó ra trước sự phê phán hay ý kiến của loài người. Ngày nay chúng ta chỉ cần hỏi: Sự sống bề trong của chúng ta nói gì? Nếu sự sống [trở nên] mạnh mẽ và tích cực trong mình, chúng ta có thể làm điều đó, nếu sự sống lạnh lẽo và lụi lại trong mình, chúng ta không nên làm điều đó. Nguyên tắc sống của chúng ta ở bên trong thay vì ở bên ngoài. Đó là nguyên tắc duy nhất và thật dễ chúng ta sống, những nguyên tắc khác không thật. Người ta có thể nói có nhiều điều đúng đắn ta được phép làm, và tôi có thể cảm

thấy làm những điều đó là đúng, nhưng cảm nhận của sự sống bề trong nói gì với chúng ta? Sự sống bề trong không đồng ý. Nếu chúng ta phải làm những điều đó, chúng ta sẽ không được thưởng, nếu chúng ta không phải làm những điều đó, sẽ không có gì xấu hổ cả, vì chúng ở bên ngoài chúng ta. Chúng ta chỉ có thể thấy điều gì thật sự đúng khi Linh của Đức Chúa Trời hành động trong chúng ta. Nếu chúng ta cảm thấy có sự sống bên trong, thì điều ấy đúng đắn. Nếu chúng ta không cảm thấy sự sống bên trong, thì điều ấy sai trật. Đúng hay sai thì không được quyết định bởi một tiêu chuẩn bên ngoài, nhưng bởi sự sống bên trong.

Tiêu Chuẩn Sự Sống Cao Hơn Tiêu Chuẩn Tốt

Một khi vấn đề này được giải quyết, chúng ta có thể thấy rằng không những mình phải tránh tất cả những gì xấu mà cũng phải tránh tất cả những gì chỉ là tốt. Cơ-đốc-nhân chỉ có thể làm những gì ra từ sự sống. Chúng ta có thể thấy có những điều xấu, những điều tốt, và những điều thuộc về sự sống. Chúng tôi không có ý nói rằng Cơ-đốc-nhân chỉ nên làm những điều tốt và những điều thuộc về sự sống. Trái lại, chúng tôi có ý nói rằng Cơ-đốc-nhân không được làm những điều tốt hay điều xấu. Đức Chúa Trời phán: “Nhưng về cây biết điều thiện và điều ác, thì chớ hề ăn đến; vì một mai người ăn, chắc sẽ chết”. Hãy lưu ý “thiện và

ác” được xếp chung với nhau như cùng một hướng, trong khi “sự sống” là một hướng khác. Cơ-đốc-nhân không nên chỉ từ chối điều ác, thậm chí họ nên từ chối cả điều thiện. Có một tiêu chuẩn cao hơn tiêu chuẩn tốt, đó là tiêu chuẩn sự sống.

Tôi đã nói đến vấn đề này với nhiều anh em thanh niên, nhưng hôm nay tôi muốn nhắc lại câu chuyện này. Khi mới bắt đầu hầu việc Chúa, tôi tìm cách tránh tất cả những gì xấu và quyết chí làm theo những điều tốt. Theo quan điểm con người, dường như tôi đang tiến bộ “cách huy hoàng” trong việc tránh điều ác và làm điều thiện. Tuy nhiên, tôi có một nan đề. Vì đeo đuổi những gì đúng sai, nên tôi muốn biết rõ điều nào đúng điều nào sai trong mỗi vấn đề trước khi tôi làm một việc gì. Lúc ấy, có một anh em làm việc chung với tôi, anh ấy lớn hơn tôi hai tuổi, và chúng tôi luôn luôn bất đồng ý kiến với nhau. Những sự khác ý xảy ra giữa chúng tôi không liên hệ đến việc cá nhân. Sự bất đồng của chúng tôi thuộc về những vấn đề chung, và chúng tôi cũng tranh luận giữa mọi người. Tôi thường tự nhủ: Như vậy là sai, nếu anh ấy muốn làm việc theo cách đó, tôi sẽ chống đối. Nhưng đầu tôi chống đối đến đâu, anh ấy không bao giờ nhường bước. Lời biện bạch duy nhất của anh ấy là anh lớn hơn tôi hai tuổi. Tôi có thể tranh luận về những lý do khác, nhưng tôi không thể tranh luận trước sự thật anh ấy

lớn hơn tôi hai tuổi. Tôi không thể cãi lại điều đó được, nhưng bên trong, tôi không đồng ý với anh. Tôi kể chuyện này cho một chị lớn tuổi, là người rất giàu kinh nghiệm thuộc linh, và xin chị phân xử xem anh ấy đúng hay tôi đúng? Chị không nói anh ấy đúng, chị cũng không nói anh ấy sai. Chị chỉ nhìn chăm chăm vào tôi và nói: “Anh nên làm theo lời anh ấy”. Tôi rất buồn bực trong lòng và suy nghĩ: “Nếu tôi đúng, xin nói cho tôi biết, nếu tôi sai, xin hãy chỉ ra. Vì sao chị nói tôi nên làm theo lời anh ấy?” Tôi xin chị cho tôi biết lý do vì sao chị trả lời như vậy. Chị đáp: “Trong Chúa, người trẻ tuổi nên vâng phục người lớn tuổi hơn”. Tôi bắt bẻ: “Nhưng trong Chúa, nếu người trẻ tuổi đúng và người lớn tuổi sai, người trẻ có phải vâng phục người lớn không?” Lúc ấy tôi học trung học và không biết gì về kỷ luật, cho nên tôi tha hồ nổi giận. Chị chỉ mỉm cười và nói: “Anh nên làm theo lời anh ấy nói thì hơn”.

Ngày kia, có một số người sắp chịu báp-têm, và ba anh em chúng tôi lo về việc này. Tôi là người trẻ tuổi nhất, rồi đến người anh em lớn hơn tôi hai tuổi, và cuối cùng có anh Wu, là người lớn hơn anh ấy bảy tuổi. Tôi suy nghĩ: “Anh lớn hơn tôi hai tuổi, nên tôi phải vâng phục anh trong mọi việc. Còn anh Wu lớn hơn anh, để xem anh có vâng phục anh Wu không”. Chúng tôi họp lại với nhau để thảo luận về vấn đề làm báp-têm, nhưng anh ấy không chấp nhận tất cả những gì anh Wu nói. Trong mọi việc, anh ấy nhất định

làm theo phương cách của mình. Cuối cùng anh nói: “Để mọi việc cho tôi, tôi sẽ làm một mình”. Tôi suy nghĩ: “Lý luận gì lạ vậy? Anh nhất định bảo tôi là phải luôn luôn vâng phục anh vì anh lớn hơn tôi, nhưng anh lại không bao giờ vâng phục người lớn hơn mình”. Ngay lập tức, tôi tìm chị ấy để hỏi chị về việc này. Tôi rất giận vì chị không chú ý gì đến đúng sai. Chị đứng lên hỏi tôi: “Anh có bao giờ thấy sự sống của Đấng Christ là gì chưa? Vài tháng qua, anh liên tục đến nói rằng anh đúng và anh kia sai. Anh không biết thập tự giá là gì sao? Anh cứ nhất định nói về sự đúng đắn của vấn đề, nhưng tôi nhấn mạnh về sự sống của thập tự giá”. Thật tôi đã khăng khăng về chuyện đúng sai. Tôi không thấy vấn đề sự sống hay thập tự giá. Cho nên chị hỏi tôi: “Anh nghĩ anh đúng khi làm như vậy sao? Anh nghĩ anh đúng khi nói những lời đó sao? Anh nghĩ anh kể những điều này cho tôi là đúng sao? Chúng đúng theo lý luận, nhưng tôi muốn hỏi anh cảm thấy thế nào ở bên trong? Cảm nhận bên trong của anh ra sao?” Tôi chỉ có thể thừa nhận rằng tôi đúng theo lý luận nhưng tôi sai theo sự sống bên trong.

Tieu chuẩn sống của Cơ-đốc-nhân không chỉ xử lý điều xấu nhưng cũng xử lý những điều tốt và đúng nữa. Nhiều vấn đề đúng theo tiêu chuẩn loài người, nhưng tiêu chuẩn thiên thượng tuyên bố chúng sai vì chúng thiếu sự sống thần thượng. Vào ngày tôi vừa kể, tôi thấy ánh sáng

này lần đầu. Từ đó về sau, tôi bắt đầu tự hỏi cuộc đời tôi sống trước mặt Đức Chúa Trời là theo nguyên tắc sự sống hay nguyên tắc của những gì tôi cho là đúng hay sai. Tôi sẽ kiểm tra: “Có phải tôi đang làm điều ấy chỉ vì nó đúng không?” Bí quyết cho mọi sự là như thế này: Những người khác có thể nói một điều gì đó là đúng. Chúng ta cũng có thể nói điều đó là đúng, nhưng sự sống của Chúa dâng lên trong chúng ta hay lùi lại khi chúng ta bắt đầu làm điều đó? Khi bắt đầu làm một điều gì, chúng ta cảm nhận được sự xúc dầu hay cảm thấy nặng nề? Đang khi làm điều đó, chúng ta có một cảm nhận càng lúc càng hơn là mình đang đi đúng đường, hay có điều gì đó nói với chúng ta rằng mình đã lạc hướng? Xin anh chị em nhớ rằng sự sống không quyết định theo những tiêu chuẩn đúng sai bề ngoài. Các vấn đề cần phải được quyết định theo cảm nhận của sự sống Đức Chúa Trời hoặc cảm nhận về sự chết. Quyết định phải được đưa ra theo sự sống của Đức Chúa Trời khi sự sống ấy dâng lên hay giảm xuống trong chúng ta. Không một Cơ-đốc-nhân nào nên nói rằng mình có thể làm một điều gì đó vì nó tốt hay đúng. Chúng ta phải hỏi Chúa ở bên trong mình. Chúa ban cho chúng ta cảm nhận gì ở bên trong? Chúng ta có cảm thấy vui mừng ở bên trong đối với vấn đề ấy không? Chúng ta có sự vui mừng và bình an thuộc linh không? Đây là những vấn đề quyết định con đường thuộc linh của chúng ta.

Khi tôi đến thăm Honor Oak, có một anh em khác cũng là khách đang viếng thăm nơi đó. Anh ấy phê phán nơi đó rất nhiều. Anh từng là một mục sư và là một người giảng dạy tài giỏi, anh biết tại Honor Oak có nhiều sự cung ứng về phương diện thuộc linh nhưng anh vẫn không tán đồng nhiều điều. Mỗi khi chúng tôi gặp nhau, anh thường kể cho tôi là địa phương anh sống tốt hơn Honor Oak như thế nào. Suốt hai ba tháng chúng tôi ở gần nhau, anh phê phán nhiều hơn ai hết. Một ngày kia, thấy anh đã đi quá lối trong việc ấy, nên tôi hỏi anh: “Anh nói Honor Oak thật xấu, nếu thế, không phải tốt nhất là anh nên lìa khỏi đây sao? Sao anh cứ ở đây?” Chỉ vào ngực mình anh đáp: “Lý do nằm ở đây: lòng tôi muốn ở lại. Mỗi khi tôi xếp đồ đạc để ra đi, lòng tôi mất sự bình an. Thậm chí tôi từng bỏ đi hai tuần, nhưng rồi phải viết thư xin trở lại”. Tôi nói: “Anh ơi, anh có thấy hai con đường này chưa: con đường sự sống và con đường của những gì anh kể là đúng hay sai?” Anh nói: “Có những ngày tôi vào phòng để xếp va-li đến ba lần. Nhưng mỗi lần tôi muốn ra đi, thì bên trong lại thấy bị cấm đoán. Bên trong tôi cảm thấy họ đang làm những điều sai, nhưng tôi cũng cảm thấy mình sai nếu bỏ đi”. Đức Chúa Trời đã bày tỏ cho anh ấy rằng nếu anh nhận được sự giúp đỡ thuộc linh ở đây, anh nên ở lại để gặp gỡ Đức Chúa Trời. Tất cả chúng ta có thể thấy rằng vấn đề không phải là những gì chúng ta thấy thì

đúng hay sai. Đức Chúa Trời sử dụng sự sống của Ngài để điều khiển con cái Ngài.

Những Điều Bên Ngoài Không Chi Phối Các Quyết Định

Lỗi lầm lớn nhất giữa vòng các con cái Đức Chúa Trời là nhiều người nhận định đúng sai bởi những gì họ thấy. Nhiều người xác định đúng sai theo bối cảnh của họ và dựa trên những năm tháng kinh nghiệm của mình. Vì vậy, họ không biết điều gì thật sự đúng và điều gì thật sự sai. Xin nhớ rằng nếp sống Cơ-đốc dựa trên sự sống bên trong. Nhiều người chỉ có những điều bề ngoài trước mặt Đức Chúa Trời. Nhiều người quyết định điều nào đúng và điều nào sai theo những sự việc bề ngoài. Tuy nhiên, sự sống là một vấn đề khác. Những ai có sự sống đều biết sự sống là gì.

Tôi hi vọng tất cả chúng ta đều thấy điều này trước mặt Đức Chúa Trời: Không một Cơ-đốc-nhân nào có thể quyết định điều gì mà tách rời khỏi sự sống. Bất cứ điều gì làm gia tăng sự sống bề trong thì đúng, và bất cứ điều gì làm suy giảm sự sống bề trong thì sai. Không ai nên quyết định một việc đúng hay sai theo tiêu chuẩn bên ngoài.

Tôi nhớ lại chuyện tôi đến thăm một địa phương kia, là nơi các anh em đang công tác có hiệu quả. Đức Chúa Trời thật sự đang sử dụng họ. Nếu anh em hỏi công việc họ có hoàn hảo không, tôi phải nói rằng

công việc ấy còn có nhiều điều cần phải cải tiến. Với lòng vô cùng khiêm nhường, họ hỏi tôi xem họ cần được điều chỉnh chỗ nào. Tôi nêu lên cho họ thấy những điều mà họ cần điều chỉnh. Họ hỏi tôi vài lần, nhưng họ lại không thay đổi gì cả. Như thế, tôi có bực dọc không? Không! Một người khờ dại sẽ phiến lòng, nhưng ai biết Đức Chúa Trời thì không thể bực dọc. Tôi chỉ có thể nêu lên những vấn đề bên ngoài cần được điều chỉnh, nhưng tôi không thể thấy những gì Đức Chúa Trời đang làm việc trong lòng họ. Tôi không thể bảo Đức Chúa Trời nên hành động điều gì trong họ.

Tôi đến thăm một nơi khác, tại đó các anh em không rao giảng phúc-âm. Họ thảo luận vấn đề ấy với tôi và hỏi rằng họ có nên rao giảng phúc-âm hay không. Tôi đáp: “Nói theo giáo lý, chắc chắn chúng ta nên rao giảng phúc-âm”. Họ nói họ cũng nhận biết điều này, nhưng điều ngạc nhiên là Đức Chúa Trời không ban cho họ sự sống để làm điều ấy. Những ai biết Đức Chúa Trời chỉ có thể đứng qua một bên và yên lặng, vì đường lối của chúng ta là sự sống của Ngài, chứ không phải đúng hay sai. Sự khác biệt giữa hai nguyên tắc này rất lớn lao. Anh chị em ơi, sự khác biệt ở đây quá lớn. Nhiều người chỉ suy nghĩ không biết họ làm một điều gì đó đúng hay sai. Nhưng ngày nay chúng ta không nên hành động theo những gì đúng và sai. Vấn đề duy nhất chúng ta

phải hỏi ngày nay là sự sống thần thượng bên trong chúng ta dấy lên hay chùng xuống. Đó phải là yếu tố quyết định con đường chúng ta đi. Mọi sự được quyết định trong lòng chúng ta.

“Hãy Nghe Người”

Trên Núi Hóa Hình, có Môi-se, tượng trưng cho tiêu chuẩn đạo đức bề ngoài, và có Ê-li tượng trưng cho tiêu chuẩn của con người và cũng có tính cách bề ngoài (Math. 17:3). Chúng ta đều biết Môi-se đại diện cho luật pháp, và Ê-li tượng trưng cho các tiên tri. Tại đó có tiêu chuẩn của luật pháp, và tại đó cũng có tiêu chuẩn của các tiên tri. Trong thời Cựu Ước, luật pháp và các tiên tri có đủ điều kiện hơn hết để lên tiếng, nhưng Đức Chúa Trời làm cho tất cả đều im lặng tại đó. Đức Chúa Trời nói với Phi-e-rơ: “Nầy là Con yêu dấu của Ta... Hãy nghe Người!” (c. 5). Ngày nay tiêu chuẩn cho đời sống Cơ-đốc không còn là luật pháp, không còn là tiên tri. Tiêu chuẩn cho đời sống Cơ-đốc bây giờ là chính Đấng Christ, tức là Đấng Christ cư ngụ trong chúng ta. Vì vậy, vấn đề không phải là chúng ta đúng hay sai nhưng là sự sống thần thượng bên trong chúng ta có đồng ý một điều nào đó hay không. Chúng ta thường ngạc nhiên thấy sự sống bên trong không tán thành điều mình tán thành. Khi tình trạng ấy xảy ra, chúng ta không thể cứ nhất định cho rằng điều mình nghĩ là đúng.

Sự Sống Thần Thượng Phải Được Vui Thỏa

Tôi nhớ lại câu chuyện về hai anh em kia, cả hai đều là Cơ-đốc-nhân. Họ có một ruộng lúa, và thửa ruộng ấy cần được tát nước vào. Ruộng của họ ở lưng đồi, còn ruộng của người khác nằm bên dưới thấp hơn. Ban ngày, khi trời nắng nóng, họ tát nước đầy ruộng mình, rồi ban đêm họ đi ngủ. Nhưng trong khi họ ngủ, người nông dân ở dưới đồi đào một cái lỗ nơi mương nước quanh ruộng của hai anh em để nước chảy hết xuống ruộng của ông ta. Sáng hôm sau, các anh em này thấy sự việc đã xảy ra, nhưng không nói gì cả. Một lần nữa, họ tát đầy nước vào mương của mình. Ngày hôm sau, họ thấy ruộng của mình lại khô nước, nhưng vẫn không nói gì. Họ là Cơ-đốc-nhân và cảm thấy mình nên im lặng chịu đựng. Điều này xảy ra hằng ngày suốt một tuần lễ. Vài người đề nghị họ nên canh gác ngoài ruộng ban đêm để bắt đánh kẻ trộm nhưng họ không đáp một lời, mà chỉ chịu đựng vì mình là Cơ-đốc-nhân.

Theo quan niệm loài người, lẽ ra họ phải bước đi cách hân hoan, vui mừng, và đắc thắng vì đã yên lặng chịu đựng, thậm chí vẫn im lặng sau khi tát nước hằng ngày và bị người ta ăn trộm nước rất nhiều lần. Nhưng thật kỳ lạ, mặc dầu họ tát nước hằng ngày và giữ im lặng trong khi người ta lấy trộm nước của mình, nhưng lòng họ vẫn không được bình an. Họ

đến gặp một anh em kia có ít nhiều kinh nghiệm trong công việc Chúa và nói: “Chúng tôi không hiểu vì sao mình vẫn không được bình an sau khi đã chịu đựng bảy, tám ngày. Cơ-đốc-nhân cần phải nhẫn nại và sẵn sàng chịu mất mát, nhưng sao lòng chúng tôi không bình an”. Là người rất kinh nghiệm, anh em kia trả lời: “Các anh chưa hành động đủ, cũng chưa chịu đựng đủ. Các anh nên tát đầy nước vào ruộng của người lấy trộm nước trước đã; sau đó hãy tát nước vào ruộng mình. Hãy đi và thử làm như vậy, rồi xem các anh có được bình an trong lòng hay không”. Cả hai đều đồng ý. Hôm sau, họ thức dậy sớm hơn thường lệ và tát đầy nước vào ruộng của người đã lấy trộm nước trước khi tát nước vào ruộng mình. Thật lạ lùng, càng tát nước vào ruộng người kia, họ càng vui mừng. Khi họ tát nước vào ruộng mình, lòng họ thật bình an. Họ được bình an với ý tưởng cho phép người kia lấy trộm nước của mình. Sau hai ba ngày họ làm như vậy, người lấy trộm nước đến xin lỗi họ và nói: “Nếu Đạo Đấng Christ là như vậy, tôi muốn được nghe về Đạo ấy”.

Điều này cho chúng ta thấy trong lãnh vực đúng sai, thì chịu đựng là đúng. Chúng ta có thể nào yêu cầu một người làm gì hơn nữa? Những người này đã để trọn cả ngày tát nước, không phải trong một thời tiết bình thường nhưng vào mùa nóng nực. Họ không phải là những người học cao, mà là nông dân. Họ đã làm

điều đúng và tốt. Ai có thể đòi hỏi họ hơn nữa? Tuy nhiên, lòng họ không được bình an. Điều này minh họa con đường sự sống. Đó là con đường chúng ta đi. Con đường đúng sai lại là con đường khác. Người ta nói rằng đúng là tốt rồi, nhưng Đức Chúa Trời nói rằng chỉ có sự sống mới là đủ. Chúng ta phải làm đến mức sự vui mừng và bình an nảy sinh từ bên trong. Đó là sự khác biệt giữa con đường sự sống và con đường đúng sai. Dường như đúng sai là đủ và không cần điều gì khác. Nhưng Đức Chúa Trời không thỏa lòng với tình trạng đúng. Ngài đòi hỏi chúng ta làm thỏa mãn sự sống thần thượng.

Bài Giảng Trên Núi trong Ma-thi-ơ chương 5 đến chương 7 dạy chúng ta điều gì? Bài Giảng ấy chỉ dạy chúng ta một điều, đó là đúng vẫn chưa đủ. Chúng ta phải làm những điều thỏa mãn sự sống mà Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta. Đó là nội dung của Ma-thi-ơ chương 5 đến chương 7, tức Bài Giảng Trên Núi. Bài Giảng ấy không nói rằng mọi sự đều sẽ tốt đẹp một khi được thực hiện đúng. Loài người thắc mắc vì sao mình phải đưa luôn má bên kia khi bị đánh má bên này. Chúng ta im lặng khi người ta đánh mình mà chưa đủ sao? Chúng ta không la mắng lại người kia và đã kềm chế rất nhiều, đó không phải là kỳ diệu lắm sao? Nhưng Đức Chúa Trời phán rằng cú đấm bỏ đi khi bị đánh vẫn chưa đủ. Cứ xử như vậy thì chưa làm thỏa mãn sự sống bề

trong. Chúng ta cũng phải đưa má bên kia cho người ta đánh. Điều này có nghĩa là lòng chúng ta không ghét họ. Chúng ta không giận và có thể chịu đựng cách đối xử đó một lần nữa. Sự sống rất khiêm nhường. Sự sống có thể đưa má kia cho người ta đánh. Đó là con đường sự sống.

Nhiều người nói rằng đối với họ Ma-thi-ơ chương 5 đến chương 7 thì quá khó khăn. Tôi cũng nhìn nhận như vậy. Chúng ta không thể thực hiện Ma-thi-ơ chương 5 đến chương 7. Nếu cố gắng, chúng ta sẽ chết vì không thể làm nổi. Tuy nhiên, chúng ta có một sự sống khác bên trong. Sự sống này nói rằng chúng ta sẽ không vui mừng nếu không làm như vậy. Dầu chúng ta bị một anh chị em làm tổn thương đến đâu cũng không thành vấn đề. Nếu không quì xuống cầu nguyện cho họ, chúng ta sẽ không có niềm vui bên trong. Im lặng chịu đựng là tốt, nhưng nếu không đi theo sự dạy dỗ của Bài Giảng Trên Núi, chúng ta không có sự vui mừng bên trong. Bài Giảng này dạy rằng chúng ta phải làm thỏa mãn sự sống của Đức Chúa Trời bên trong mình. Khi làm như vậy, sự sống thần thượng được thỏa mãn, tự do, bình an và vui mừng. Toàn bộ vấn đề là thế này: Chúng ta đang bước đi trên con đường sự sống hay trên con đường đúng sai? Nếu đọc Lời Đức Chúa Trời cách rõ ràng, chúng ta sẽ thấy quyết định các vấn đề theo nguyên tắc đúng sai, hoặc sống và hành

động chịu theo sự sống bản ngã thì thật là sai lầm.

Nên Có Sự Sống Đầy Dẫy Bên Trong

Thỉnh thoảng chúng ta gặp một anh em hành động rất khờ dại. Theo lẽ phải, chúng ta nên mạnh mẽ khuyên lơn hay quở trách anh ấy. Chúng ta tự nhủ anh ấy cần được xử lý nghiêm chỉnh và triệt để. Chúng ta chuẩn bị chính mình để đối phó với tình huống vì biết rằng anh ấy sẽ ở quanh đây trong vòng vài ngày. Chúng ta đến chỗ anh ấy trợ và gõ cửa, nhưng rồi chúng ta tự hỏi mình đúng hay sai. Anh ấy đã hành động dại dột, cho nên chúng ta có thể làm gì trừ ra là khuyên nhủ? Chúng ta đã đến tận cửa phòng anh ấy và đưa tay lên gõ, nhưng bên trong chúng ta có vấn đề. Bàn tay chúng ta đưa lên định gõ cửa rồi lại buông xuống. Dầu chúng ta đã tự thuyết phục mình rằng mình đúng, nhưng đây không phải là vấn đề đúng sai. Đây là vấn đề sự sống của Đức Chúa Trời có cho phép chúng ta hay không. Nhiều lần chúng ta đến khuyên nhủ một anh em, anh ấy đã lịch sự tiếp nhận lời khuyên và hứa sẽ làm những gì Đức Chúa Trời phán. Nhưng chúng ta càng nói, người bề trong của mình càng khô héo. Khi trở về nhà, chúng ta phải thừa nhận rằng mình đã sai lầm khi khuyên bảo anh em ấy! Vì vậy, vấn đề không phải là tốt xấu nhưng là đầy dẫy sự sống bên trong.

Tôi xin kể cho anh em một ví dụ khác. Cách đây vài tuần, tôi gặp

một anh em đang túng thiếu. Anh ấy rất nghèo và cần được giúp đỡ. Tôi nghĩ rằng chắc chắn mình nên làm một điều gì cho anh ấy vì không hi vọng một ai khác sẽ giúp đỡ anh. Ngay lúc đó, tôi không được dư dật lắm, nên đã phải hi sinh rất nhiều để có thể giúp đỡ anh. Dường như tôi đã làm quá sức mình để giúp đỡ anh ấy. Theo lẽ phải thì tôi đúng. Lẽ ra tôi phải được vui mừng khi tặng anh ấy một số tiền. Nhưng không hiểu vì sao con người bề trong của tôi lại khô héo khi tôi tặng anh ấy số tiền mình đã hứa. Bên trong tôi có tiếng nói: “Con chỉ làm công tác từ thiện. Đó không phải là một hành động của sự sống, đó chỉ là lòng hào hiệp của loài người và lòng tốt thiên nhiên. Điều đó không được thực hiện trong sự sống nhưng trong chính con”. Đức Chúa Trời không muốn tôi làm điều đó và tôi đã đau khổ về vấn đề này trong hai ba tuần. Dầu đã tặng anh ấy một số tiền, nhưng khi về đến nhà, tôi phải cúi đầu trước mặt Đức Chúa Trời, thừa nhận tội mình và xin Ngài tha thứ cho tôi.

Cuộc Sống Và Hành Động Của Chúng Ta Phải Theo Sự Hướng Dẫn Của Sự Sống

Anh chị em ơi, khi sống trước mặt Đức Chúa Trời, chúng ta không được để điều thiện và ác quyết định các hành động của mình, nhưng hãy để sự sống bên trong quyết định. Bất cứ điều gì sự sống muốn chúng ta làm thì chúng ta đáng phải tuân theo. Tất cả những điều chúng ta

làm mà không có sự sống, thì dầu tốt đến đâu, cũng không đem lại gì hơn là sự lên án ở bên trong chúng ta. Cơ-đốc-nhân không những cần ăn năn trước mặt Đức Chúa Trời về những tội mình đã phạm, nhưng cũng thường phải ăn năn trước mặt Đức Chúa Trời về những điều tốt mình đã làm. Nguyên tắc sống của chúng ta không phải là phân biệt giữa tốt và xấu. Chúng ta phải đến trước mặt Đức Chúa Trời để quyết định điều gì thuộc về sự sống và điều gì thuộc về sự chết. Khi có sự sống bên trong và cảm thấy sự sống dâng lên, chúng ta đang làm điều nên làm. Khi sự sống không dâng lên và chúng ta không thể cảm nhận được sự xúc dầu trong bản thể mình, thì chúng ta không nên quan tâm xem mình đang làm đúng hay sai. Trái lại, chúng ta phải xưng tội trước mặt Đức Chúa Trời, và xin Ngài tha thứ cho mình.

Phao-lô nói rằng ông không tự mình phán đoán điều gì, nhưng chỉ có Đức Chúa Trời là Đấng phán xét ông (1 Côr. 4:3-4). Nhiều người không hiểu phân đoạn này trong Thư Cô-rin-tô thứ nhất. Câu ấy rất đơn giản, nhưng nếu chúng ta không biết sự sống thì nó lại rất khó hiểu. Nếu chúng ta có một tiêu chuẩn thiện ác bên ngoài, thì sai hay đúng rất dễ phán đoán. Phao-lô không hành động theo tiêu chuẩn đúng sai bên ngoài, cho nên ông chỉ có thể nói: “Chính tôi cũng chẳng tự xét đoán mình nữa. Vì tôi chẳng biết chính mình tôi có trái phạm điều gì; dầu

vậy, tôi cũng không như đó mà được xưng nghĩa đâu. Đấng xét đoán tôi ấy là Chúa”. Đấng dò xét chúng ta trước ngai phán xét là Chúa. Hơn nữa, chúng ta có sự sống bên trong hướng dẫn mình. Đó là lý do 2 Cô-rin-tô 5:7 nói: “Chúng ta bước đi bởi đức tin, chớ chẳng phải bởi mắt thấy”. Chúng ta không tra xét mọi sự theo luật pháp thấy được ở bên ngoài. Chúng ta sống theo sự hướng dẫn Chúa ban cho mình ở bên trong.

Trước mặt Đức Chúa Trời, chúng ta phải học bài học đừng bao giờ chỉ hành động theo tiêu chuẩn đúng sai. Tiêu chuẩn đúng sai không phải xấu, đó là tiêu chuẩn tốt, nhưng không tốt đủ cho Cơ-đốc-nhân. Tiêu chuẩn của Cơ-đốc-nhân vượt hơn những gì đúng sai. Những gì sai là sai, nhưng những gì đúng không luôn luôn đúng. Nếu chúng ta hành động theo sự sống của Đức Chúa Trời, Ngài sẽ bày tỏ cho chúng ta thấy rằng những đòi hỏi của Ngài thì cao hơn luật lệ con người. Vì vậy, rất dễ sống đời sống Cơ-đốc-nhân. Trong mọi vấn đề, khi chúng ta tìm kiếm tiếng Đức Chúa Trời phán bên trong, tự động sự sáng bên trong sẽ soi sáng chúng ta. Xin nhớ rằng sự tái sinh của chúng ta là một sự thật. Đức Chúa Trời sống trong chúng ta qua Chúa Giê-su cũng là một sự thật. Chúa luôn luôn bày tỏ chính Ngài trong chúng ta. Chúng tôi hi vọng mỗi người trong chúng ta sẽ có thể thưa với Đức Chúa Trời rằng: “Xin ban ân điển cho con để con có thể sống

bởi cây sự sống, chứ không bởi cây kiến thức về thiện và ác. Con muốn luôn luôn chú ý đến sự sống. Con muốn hỏi: ‘Cảm nhận của sự sống ra sao?’” Nếu sống theo nguyên tắc ấy, chúng ta sẽ thấy một sự thay đổi lớn lao trong đời sống Cơ-đốc của mình.

Nhiều nan đề dấy lên vì chúng ta chỉ có tiêu chuẩn đúng sai. Chúng ta phạm nhiều lỗi lầm vì không có tiêu chuẩn sự sống. Nếu chúng ta có tiêu chuẩn sự sống, nhiều nan đề sẽ được giải quyết.

Lời Cầu Nguyện

Chúa ôi, chúng con đứng trước mặt Ngài, nài xin Ngài lại phán với chúng con. Loài người chúng con trống rỗng và không thể làm gì cả. Chúng con chỉ có thể cầu xin Ngài ban ân điển, mở mắt chúng con. Mỗi khi chúng con mở miệng mình hay đi đến một quyết định nào đó, xin khiến chúng con đến trước mặt Ngài và cầu hỏi xem quyết định của chúng con là theo nguyên tắc đúng sai hay theo sự hướng dẫn bên trong của sự sống. Chúa ôi, xin cho chúng con thấy sự khác biệt giữa những gì thuộc linh và những gì thuộc xác thịt. Xin cho chúng con thật sự thấy sự khác biệt giữa ánh sáng bên trong và luật pháp bên ngoài. Chúa ôi, xin cứu chúng con khỏi con đường sự chết. Chúa ôi, chúng con sai lầm khi sống theo sự phân biệt đúng sai. Nguyện chúng con thấy sự phân biệt đúng sai là tội lỗi và sự chết, vì chỉ có những ai sống trong sự chết mới có thể làm điều đó.

Những ai sống trong sự sống phải được sự sống dẫn dắt. Sự sống phải hướng dẫn chúng con. Chúa ôi, xin Ngài ở giữa chúng con để chúng con thấy điều này cách rõ ràng. Chúng con đã nói điều này nhiều lần và chúng con muốn nói nữa rằng: Nguyện Lời Ngài không phán ra cách vô ích. Xin làm cho chúng con biết sự sống là gì và luật pháp là gì. Xin ban phước cho những lời nói rời rạc này. Xin thương xót chúng con và ban ân điển cho chúng con. Xin hướng dẫn chúng con trên con đường trước mặt chúng con. Trong danh Chúa Giê-su. A-men.

Watchman Nee
(Nghê Thác Thanh)

Suối Nước Sống
trên Internet
<http://www.vietchristian.net/suoinuocsong>

Anh chị em có thể đọc
Suối Nước Sống
(từ số 1, bộ 1 đến số 4, bộ 2)
trên Internet
tại Website:
<http://www.vietchristian.net/suoinuocsong>

TĂNG TRƯỞNG VÀ XÂY DỰNG

Kinh Thánh: 1 Phi 2:2-5; 1 Côr.
3:7-13; 16-17; Êph. 2:21-22;
4:13:16

TĂNG TRƯỞNG TRONG SỰ SỐNG ĐỂ XÂY DỰNG THÂN THỂ ĐÁNG CHRIST

Trước hết, chúng tôi muốn xem xét một vài phân đoạn Kinh Thánh liên kết sự tăng trưởng sự sống và việc xây dựng Hội Thánh với nhau. 1 Phi-e-rơ 2:2-5 nói rằng nếu chúng ta đã được ném biết Đấng Christ, chứ không chỉ tin vào Ngài, chúng ta sẽ khao khát sửa dinh dưỡng trong lời Ngài, và sau đó chúng ta sẽ tăng trưởng (cc. 2-3). Nhờ sự tăng trưởng đó, chúng ta sẽ được xây dựng với nhau như một ngôi nhà thuộc linh (c.5). Vì vậy, những câu này chủ yếu cho chúng ta thấy hai điều: một là sự tăng trưởng trong sự sống, và hai là sự xây dựng ngôi nhà thuộc linh. Sự xây dựng Hội Thánh, tức ngôi nhà thuộc linh, tùy thuộc vào việc tăng trưởng trong sự sống. Chúng ta được xây dựng với nhau nhờ tăng trưởng trong sự sống của Đấng Christ. Do đó, tăng trưởng là để xây dựng, và việc xây dựng tùy thuộc vào sự tăng trưởng.

Bây giờ xin chúng ta đọc 1 Cô-rin-tô 3:7-9: “Vậy, người trồng, kẻ tưới đều không ra gì, duy Đức

Chúa Trời là Đấng làm cho lớn lên. Người trồng, kẻ tưới đều là một; ai nấy sẽ lãnh phần thưởng tùy theo công lao riêng mình đã làm. Vì chúng tôi là bạn đồng công với Đức Chúa Trời; anh em là ruộng của Đức Chúa Trời, nhà của Đức Chúa Trời”. Xin chú ý tại đây vị sứ đồ dùng hai cách mô tả Hội Thánh. Trước hết ông ví Hội Thánh như đất được canh tác, nông trại, đồn điền, cánh đồng của Đức Chúa Trời. Sau đó ông ví Hội Thánh như ngôi nhà hay kiến ốc của Đức Chúa Trời. Đất canh tác, hay ruộng, cần sự tăng trưởng. Kiến ốc, tức ngôi nhà, cần sự xây dựng. Câu 10 đến câu 13 cho chúng ta biết phải dùng những loại vật liệu nào để xây dựng.

Kế đó câu 16 đến câu 17 chép tiếp: “Anh em há chẳng biết mình là đền thờ của Đức Chúa Trời, và Thánh Linh của Đức Chúa Trời ở trong anh em sao? Ví có ai hủy hoại đền thờ của Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời sẽ hủy hoại người ấy; vì đền thờ của Đức Chúa Trời là thánh, mà đền thờ ấy là anh em?” Đền thờ của Đức Chúa Trời trong câu 16 chỉ về các tín đồ nói chung ở tại một địa phương nào đó, trong khi đền thờ của Đức Chúa Trời trong câu 17 chỉ chung về tất cả các tín đồ một cách phổ thông. Tất cả các tín đồ là đền

thờ duy nhất của Đức Chúa Trời trong vũ trụ. Đền thờ này được biểu lộ tại nhiều địa phương trên trái đất. Đền thờ là một kiến ốc, và việc xây dựng tùy thuộc vào sự tăng trưởng nơi đất được canh tác.

Hơn nữa, chúng ta có thể thấy vấn đề tăng trưởng và xây dựng trong Ê-phê-sô 2:21-22. Câu 21 nói rằng trong Đấng Christ “toàn thể căn nhà... đang lớn lên thành một đền thờ thánh trong Chúa” (RcV). Chúng ta không chỉ đang được xây dựng, mà còn đang lớn lên hay tăng trưởng thành một đền thờ. Sau đó câu 22 chép rằng: “Trong Ngài anh em cũng được xây dựng với nhau để làm nơi cư ngụ của Đức Chúa Trời trong linh” (RcV). Một lần nữa chúng ta thấy rằng việc xây dựng Hội Thánh, là nơi cư ngụ của Đức Chúa Trời, tùy thuộc vào sự tăng trưởng trong sự sống.

Kế tiếp trong Ê-phê-sô 4:13-16 chúng ta lại thấy việc xây dựng tùy thuộc vào sự tăng trưởng. Câu 13 chép: “Cho đến khi tất cả chúng ta đều đạt đến sự hiệp một của đức tin và sự hiểu biết trọn vẹn của Con Đức Chúa Trời mà nên một người trưởng thành, có tâm vóc theo sự đầy đủ của Đấng Christ” (RcV). Câu 14 nói tiếp: “chúng ta không còn là trẻ con nữa...” Chúng ta không còn là trẻ con nữa vì chúng ta đã được trưởng thành. Câu 15 chép: “Nhưng hãy nắm giữ lễ thật trong tình yêu, để trong mọi sự chúng ta được tăng trưởng trong Đấng làm Đầu, tức là Đấng Christ” (RcV). Chúng ta phải tăng trưởng trong

Đấng Christ, là Đầu của Thân Thể. Sau đó câu 16 nói rằng ra từ Đầu, tức là Đấng Christ, “tất cả Thân Thể... khiến Thân Thể tăng trưởng để tự xây dựng trong tình yêu”. Tóm lại, phân đoạn này cho chúng ta thấy việc xây dựng Thân Thể, tức Hội Thánh, thì tùy thuộc vào sự tăng trưởng sự sống trong Đấng Christ.

CẦN MỘT KHẢI TƯỢNG VỀ MỤC TIÊU CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Gánh nặng của quyển sách này (*Sự Sống Và Đường Lối Thực Hành Nếp Sống Hội Thánh - LND*) là bày tỏ cho các con cái Chúa thấy rằng trong những ngày sau cùng này Chúa sẽ khôi phục một điều, ấy là Đấng Christ được ban phát vào trong những tín đồ để hòa lẫn với họ, và tất cả các tín đồ được biến đổi trong bản chất, trong yếu thể tính, trong yếu tố và trong chính tố chất loài người của họ nên hình ảnh của Đấng Christ. Sau đó, chúng ta sẽ trở nên những thành phần của Đấng Christ để cấu thành Thân Thể Ngài, là sự bày tỏ sống động của Đấng Christ. Đây là gánh nặng, khái tượng, khái thị của chúng ta. Đây cũng là tiêu điểm hay mục tiêu mà chúng ta đang tìm kiếm.

Những người sùng đạo nói với chúng ta rằng loài người chúng ta cần một tôn giáo. Họ đã lầm. Điều chúng ta cần là Đấng Christ. Đấng Christ là trung tâm và Đấng Christ là mọi sự. Đấng Christ là sự sống biến đổi, là niềm hy vọng về vinh quang bên trong chúng ta (Côl.

1:27). Hằng ngày Ngài biến đổi chúng ta từ một người trần tục thành một người thiên thượng. Khi hoàn toàn được biến đổi từ bên trong ra bên ngoài, từ linh đến tâm trí, tình cảm và ý chí, chúng ta sẽ trở nên các chi thể sống động của Đấng Christ. Rồi tự nhiên chúng ta sẽ cùng nhau tăng trưởng. Đấng Christ đang ở bên trong chúng ta, biến đổi chúng ta làm chúng ta tăng trưởng trở nên một. Khi ấy chúng ta sẽ là Thân Thể trong thực tại. Vậy, Thân Thể được xây dựng nhờ sự tăng trưởng trong sự sống.

Anh em tưởng chúng ta có thể đến với nhau và xây dựng Hội Thánh bằng cách thảo luận sao? Anh em tưởng vài người có thể xây

hay tổ chức một “hội thánh Cơ-đốc” rồi. Đó không phải là sự xây dựng Thân Thể của Đấng Christ.

Hội Thánh, tức Thân Thể của Đấng Christ, là điều gì tăng trưởng trong Đấng Christ và thành Đấng Christ. Anh em phải tăng trưởng và tôi phải tăng trưởng. Càng tăng trưởng, chúng ta càng được xây dựng với nhau. Sự xây dựng không phải do tổ chức nhưng nhờ tăng trưởng trong sự sống.

Mục tiêu hay tiêu điểm của Đức Chúa Trời không phải chỉ là biến chúng ta thành những người tốt. Mục tiêu của Đức Chúa Trời là làm cho chúng ta thành một phần của Đấng Christ. Vì vậy chúng ta không cần quá nhiều sự dạy dỗ thuộc về

giáo lý. Điều chúng ta cần là tăng trưởng. Chúng ta cần nhận biết rằng Đấng Christ, tức Đấng sống động, là Linh tuyệt diệu, đang sống bên trong mình. Chúng ta cần tiếp xúc với Ngài.

Anh em đã từng thấy khái tượng về mục tiêu của Đức Chúa Trời chưa? Tôi đề nghị sau khi đọc xong chương này, anh em hãy dành thời giờ ở với Chúa. Hãy cầu nguyện chân thành trước mặt Ngài và cầu xin Ngài bày tỏ cho anh em thấy mục tiêu hay tiêu điểm của Ngài. Anh em có thể cầu nguyện rằng: “Chúa ơi, xin bày tỏ vấn đề này cho con và mở mắt con để con có thể thấy được một khái tượng, để con có thể có một

---

*“Anh em cũng như đá sống
được xây nên nhà thuộc linh,
làm chức tế lễ thánh, để dâng linh
tế nhờ Giê-su Christ được
ức Chúa Trời vui nhận.”*

(1 Phi-e-rơ 2:5)

---

dựng Hội Thánh bằng cách đồng ý với nhau về các vấn đề nào đó sao? Có lẽ lần này sau một buổi thảo luận dài chúng ta có thể đồng ý với nhau, nhưng tôi sợ rằng một lúc sau sẽ có điều gì đó phát sinh từ chúng ta gây cho chúng ta mâu thuẫn với nhau. Rồi chúng ta sẽ tranh cãi với nhau và rồi lại có thêm nhiều buổi thảo luận nữa. Nếu làm như vậy, chúng ta đang thành lập một tập thể tôn giáo

khải thị về Thân Thể của Ngài, về mục tiêu hay tiêu điểm của Ngài”. Ít nhất anh em nên cầu nguyện như vậy một lần, và càng nhiều lần càng tốt.

Nhiều năm về trước, suốt một thời gian dài, hằng ngày tôi đã cầu nguyện về vấn đề ấy. Mỗi ngày tôi cầu nguyện một cách sống động trước mặt Ngài với những lời này: “Chúa ôi, xin mở mắt con để con có thể thấy mục đích, tiêu điểm, và mục tiêu của Ngài. Con đã học lời Ngài nhiều năm, nhưng không biết mục đích, tiêu điểm và mục tiêu của Ngài cho toàn cõi vũ trụ. Chúa ơi, xin khai mở điều này cho con. Xin mở mắt con để con có thể thấy”. Tôi ngợi khen Chúa vì Ngài đã đáp ứng lời cầu nguyện của tôi. Một ngày kia tôi đã thật sự đến chỗ nhận biết ý định đời đời của Đức Chúa Trời. Một điều rất cụ thể đã được bày tỏ rõ ràng cho tôi. Tôi không thể phủ nhận là mình đã thấy được một điều gì đó.

Tiếp theo việc ấy, anh em cần có một sự dâng hiến cụ thể và tươi mới trước mặt Chúa. Trong Rô-ma chương 12, trước khi đi vào lễ thật về Thân Thể, vị sứ đồ đã khuyến khích chúng ta dâng hiến chính mình như một sinh tế sống cho Đức Chúa Trời vì mục đích và mục tiêu của Ngài (c. 1). Có lẽ anh em đã dâng mình rồi, nhưng anh em cần dâng mình một lần nữa với mục đích là để nhận biết mục tiêu đời đời của Đức Chúa Trời.

Nếu anh em thực hiện hai điều ấy, tức là cầu nguyện chân thành

trước mặt Chúa và dâng chính mình một lần nữa cho Ngài, tôi bảo đảm rằng anh em sẽ có một khả năng rõ ràng về chính mình. Anh em sẽ thấy rằng chính bản ngã của mình không ích chi cả chỉ đáng chết và chôn. Anh em sẽ nhận biết thập tự giá của Đấng Christ. Anh em sẽ luôn luôn có cảm nhận rằng mình đã được đặt trên thập tự giá và được thập tự giá tiêu trừ. Anh em không ra gì cả, chỉ đáng bị đóng đinh.

Đồng thời, anh em cũng sẽ có một cảm nhận, một ghi nhận bên trong, một sự hiểu biết, một nhận thức rằng Đấng Christ bao-hàm-tất-cả là rất thực đối với anh em, và Ngài đang sống và hành động trong anh em. Sau đó anh em sẽ được đem vào thực tại của Đấng Christ là sự sống, sự sáng, luật của sự sống và sự xúc dầu. Vì thế, hằng ngày anh em sẽ luôn luôn kinh nghiệm được điều gì đó sống động, hành động, hoạt động, chuyển động, soi sáng, điều chỉnh và xúc dầu bên trong mình. Anh em sẽ biết cách đồng đi với Đấng Christ, ấy không phải là một Đấng Christ khách quan trên các tầng trời mà là một Đấng Christ chủ quan, kinh nghiệm được trong linh và trong tấm lòng của chúng ta.

Hơn thế nữa, anh em sẽ luôn luôn cảm nhận rằng mình đang hiệp một với Ngài. Khi anh em cầu nguyện, Ngài cầu nguyện trong anh em. Khi anh em bước đi, Ngài bước đi trong anh em. Khi anh em đi đến nơi nào đó, Ngài đồng đi với anh em và trong anh em. Anh em sẽ luôn

luôn cảm nhận được sự hiện diện của Ngài, không chỉ ở bên cạnh anh em mà còn ở bên trong mình. Và anh em sẽ nhận thấy Ngài một cách thật cụ thể và sẵn sàng biết bao.

Một cách không ý thức và tự nhiên, anh em sẽ dần dần được biến đổi trong nhiều điều: ấy là trong cách suy nghĩ, trong ước muốn, trong tình cảm, trong ý định, trong thái độ và trong tất cả những phần bề trong của mình. Anh em sẽ được Đấng Christ chiếm hữu và sở hữu trọn vẹn và được đẩy dẩy Đấng Christ. Vì đã được Đấng Christ đâm thấm và thấm thấu, anh em sẽ dần dần buông bỏ những gì không phải là Ngài. Hằng ngày sẽ có một điều gì đó rơi rụng. Khi ấy anh em sẽ tăng trưởng vào trong Ngài. Anh em sẽ tăng trưởng đến mức độ trở nên dễ dàng liên kết và thắt chặt với mọi người yêu Chúa. Sau cùng, anh em sẽ có thực tại của Thân Thể Đấng Christ, là thực tại của nếp sống Hội Thánh.

Anh chị em ơi, tôi tin rằng tôi đã đề nghị phương cách tốt nhất để có thể giúp chúng ta thấy khả tượng về mục tiêu của Đức Chúa Trời liên hệ đến việc xây dựng Hội Thánh. Tóm lại, trước hết anh em phải nhận thấy rằng mình phải chết. Nếu anh em vẫn còn sống thì không có nếp sống Hội Thánh. Anh em phải thấy rằng mình cần phải được đóng đinh và đã bị đóng đinh (Rô 6:6; Ga 2:20). Kế đến, anh em phải nhận biết rằng ngày nay Đấng Christ không chỉ ở trên trời mà còn ở trong anh em để trở nên mọi sự đối với anh em. Thứ

ba, hãy học tập đến với Đấng Christ và tiếp xúc với Ngài qua sự cầu nguyện. Đừng cầu nguyện cho lợi ích riêng tư của mình. Thay vào đó, hãy cầu nguyện về những điều liên hệ đến Đấng Christ và Thân Thể. Hãy cầu nguyện để anh em có thể thấy Đấng Christ sống động bên trong mình. Đồng thời, hãy quyết tâm và cụ thể dâng chính mình cho vấn đề này. Hãy nói với Chúa: “Chúa ôi, con đây sẵn sàng cho mục đích của Ngài, cho chính mình Ngài, để kinh nghiệm chính Ngài và để nhận biết chính Ngài”. Thứ tư, hãy học tập luôn luôn duy trì một mối tương giao tốt đẹp với Chúa là Đấng ở bên trong anh em. Hãy đồng đi với Ngài và quan tâm đến sự xúc dầu bên trong, sự ghi nhận bên trong. Bốn điểm này là đủ rồi. Nếu anh em thực hành những điểm trên, nhiều điều tuyệt diệu sẽ nảy sinh từ anh em.

CHÚNG TA CẦN KINH NGHIỆM Đấng CHRIST SỐNG ĐỘNG LÀ Đấng NGỰ TRONG CHÚNG TA

Bây giờ, về những điều gây cho các Cơ-đốc-nhân ngày nay bối rối, tôi muốn đề cập đến ba loại chính. Trước hết, trong Cơ-đốc giáo có nhiều hình thức bao gồm những hình thức, nghi lễ, điều lệ v.v... Kế đến, là những giáo điều và giáo lý. Sau cùng, là những ân tứ. Anh chị em ơi, tôi xin phép nói cách khiêm tốn nhưng thẳng thắn rằng anh em không cần bất cứ loại nghi thức, nghi lễ, điều lệ, qui lệ, hiến chương,

pháp chế v.v... nào. Điều anh em cần là Đấng Christ sống động. Kế đó, về những giáo điều thì thế nào? Tôi không muốn nói là chúng ta không cần bất cứ sự dạy dỗ nào. Anh em cần một số sự dạy dỗ. Nhưng những sự dạy dỗ phải là những điều về Đấng Christ và về Đấng Christ. Chúng phải giúp anh em biết Đấng Christ và kinh nghiệm Đấng Christ.

Bây giờ, về các ân tứ, tôi muốn nói rằng anh em và tôi cần vài ân tứ. Tuy nhiên chúng ta cần nhận thấy rằng các ân tứ chỉ là các ân tứ, chứ không phải là chính Đấng Christ. Các ân tứ không phải là vì các ân tứ nhưng vì Đấng Christ. Tất cả các ân tứ phải giúp chúng ta biết

Đấng Christ, nhận biết sự sống và kinh nghiệm Đấng Christ là sự sống. Đừng thỏa mãn với các ân tứ. Các ân tứ chỉ mở cửa và lát đường cho chúng ta đến với Đấng Christ.

Vì thế, ngày nay điều anh em cần là Đấng Christ sống động. Khi được Đấng Christ đâm thấu, thắm thấu, đầy dẫy và chiếm hữu cùng sở hữu một cách trọn vẹn, anh em sẽ trở nên một phần của Đấng Christ, và chính con người của anh em sẽ trở nên một ân tứ sống động. Dầu đi đến đâu hay ở nơi nào, anh em sẽ giúp đỡ rất nhiều cho Hội Thánh và cho con cái của Đức Chúa Trời. Con người của anh em sẽ là một chức vụ cung ứng sự sống thật sự cho những người khác. Sau đó, nếp sống Hội Thánh sẽ tự phát hình thành. Ngày

nay điều mà chúng ta tức con dân của Chúa cần là Đấng Christ sống động được cấu thành và ban phát vào trong chúng ta để chúng ta trở nên những thành phần của Đấng Christ. Đây là mục tiêu, là tiêu điểm, là mục đích đời đời của Đức Chúa Trời.

Tuy nhiên, bài học quan trọng nhất mà chúng ta cần học tập là kinh nghiệm Đấng Christ là Linh tuyệt

---

“Tôi đã bị đóng đinh với Christ trên thập tự giá; dầu vậy tôi sống, nhưng không phải là tôi sống nữa, bèn là Christ sống ở trong tôi.”

(Ga-la-ti 3:20a)

---

diệu hành động, điều chỉnh và chuyển động bên trong chúng ta. Chúng ta cần quan tâm đến Đấng ấy. Lần kia, một anh em đến nói với tôi: “Anh Lee ơi, tôi có vài điều muốn nói với anh”. Nhưng trong linh mình tôi đã biết anh ấy đến để tranh luận với tôi. Vì thế tôi hỏi anh ấy rằng lúc này anh có sự xúc dầu bề trong để nói chuyện với tôi không. Anh ấy trả lời: “Thành thật mà nói, tôi không có sự xúc dầu bề trong. Nhưng tôi vẫn muốn nói chuyện với anh”. Nhiều khi chúng ta cũng đã làm như vậy. Chúng ta biết rằng mình không có sự xúc dầu để làm một điều gì đó, nhưng chúng ta vẫn muốn làm. Nan đề là thế.

Nhiều lúc, ngay cả khi sắp giảng Phúc-âm, anh em không vâng lời sự

xức dầu bề trong. Và đôi lúc, khi đang cầu nguyện, anh em cũng không vâng lời sự xúc dầu bề trong. Ở bên trong, sự xúc dầu nói anh em cầu nguyện cho một vấn đề gì đó, tuy nhiên anh em không cầu nguyện theo sự xúc dầu. Thay vào đó, anh em cầu nguyện theo cách của mình. Càng cầu nguyện, anh em càng cảm nhận mình không vâng lời sự xúc dầu. Một lần nữa, tôi xin nói, đây là nan đề của chúng ta.

Nếu tất cả chúng ta chỉ quan tâm đến sự xúc dầu bề trong thì sẽ không có tranh cãi, tranh luận hay căm ghét. Thay vào đó, sẽ có sự hòa thuận, hiệp một, yêu thương, đoàn kết và xây dựng giữa vòng chúng ta. Việc xây dựng Hội Thánh không tùy thuộc vào bất cứ điều gì khác hơn là sự tăng trưởng trong sự sống bằng cách liên tục quan tâm đến sự xúc dầu bề trong. Vì vậy, chúng ta cần phải học tập vận dụng linh mình để nhận lấy Christ làm sự sống của mình và thuận phục sự xúc dầu bên trong. Theo cách ấy chúng ta sẽ duy trì một mối tương giao tốt đẹp với Ngài và luôn luôn hiệp một với Ngài.

Chúng ta hãy quên đi những điều thuộc bối cảnh Cơ-đốc của mình trong quá khứ mà đơn sơ ở trước mặt Chúa. Chúng ta đã được đóng đinh với Đấng Christ, và không phải chúng ta sống nữa mà là Đấng Christ sống trong chúng ta (Ga 2:20). Đấng Christ sống động này là Linh không ở xa chúng ta mà ở ngay bên trong chúng ta. Ngài rất sẵn sàng và thực tiễn. Ngài đang

chuyển động bên trong chúng ta. Tôi chỉ tương giao với Ngài và đồng đi với Ngài.

Bây giờ anh em đã hiểu lý do tại sao trong một bài thánh ca của mình, A. B. Simpson nói: “Ôi, ngọt ngào thay khi đồng chết với Đấng Christ, đối với thế gian, bản ngã, và tội lỗi; Ôi, ngọt ngào thay khi cùng sống với Đấng Christ, vì Ngài sống và cai trị bên trong” (Điệp khúc Thánh Ca 482, bản tiếng Anh). Thật sự là thế. Ngọt ngào thay khi đồng chết với Đấng Christ, và ngọt ngào thay khi cùng sống với Đấng Christ. Đừng quá phức tạp, chỉ nên đơn sơ. Nếu anh em nêu quá nhiều câu hỏi về điều này và điều kia, tôi e rằng anh em giống như một sinh viên trường thần học, là người đã trở nên rắc rối vì nghiên cứu quá nhiều. Tại Viễn Đông, tôi đã từng gặp một số đồng tín đồ, những người này một trăm phần trăm là những người “ngoại” mà bối cảnh không liên hệ gì đến Cơ-đốc giáo. Sau khi được đem về với Chúa, họ rất là đơn sơ. Nhiều người giữa vòng họ có học thức cao, tuy vậy họ vẫn đơn sơ một cách tuyệt diệu. Giúp họ hiểu biết Đấng Christ là một việc rất dễ dàng.

Nguyện Chúa thương xót chúng ta để chúng ta có thể dẹp bỏ mọi sự thuộc về bối cảnh Cơ-đốc cũ kỹ của mình và chỉ đơn sơ đồng đi với Đấng sống động cư ngụ bên trong chúng ta. Khi ấy chúng ta sẽ có một cuộc sống Cơ-đốc chân thật và nếp sống Hội Thánh thật sự.

Witness Lee

Năm ẩn dụ về Cái Mới và Cái Cũ

(1)

Kinh Thánh:
Math. 9:9-17; Lu 5:27-39

Trong hai phân đoạn này, Chúa đề cập đến năm ẩn dụ. Có lẽ bạn tưởng chỉ có hai ẩn dụ: áo mới và rượu mới. Nhưng theo bản ký thuật của Lu-ca có năm ẩn dụ liên hệ mật thiết với nhau. Năm ẩn dụ này bàn về: (1) vải chưa hồ (vải mới - BNC), (2) áo cũ, (3) rượu mới, (4) rượu cũ, và (5) “không ai uống rượu cũ mà còn thêm thứ mới, vì người nói rằng: Thứ cũ ngon hơn”. Chúng ta hãy xét xem thế nào năm ẩn dụ này cho chúng ta thấy sự cứu rỗi mà Đức Chúa Trời đã chuẩn bị cho chúng ta trong Con Ngài là Giê-su Christ.

LÝ DO CÓ CÁC ẨN DỤ

Bản ký thuật của Ma-thi-ơ và Lu-ca cho biết rằng đang khi đi đường thì Chúa gặp Ma-thi-ơ, tức người thu thuế tên là Lê-vi, ngồi tại sở thu thuế. Chúa nói với ông: “Hãy theo Ta”, và ông đã đi theo Ngài. Các bạn thân mến, bạn có thể nào đi theo một người chỉ vì người ấy nói: “Hãy theo Ta” không? Nếu một người lạ đến yêu cầu bạn đi theo người ấy, thì bạn có làm theo

không? Đương nhiên bạn sẽ không làm theo lời người ấy. Phải có điều gì đó khác lạ nơi người này là người đã thu hút Ma-thi-ơ như nam châm và buộc ông phải từ bỏ cuộc sống trước kia, tài sản và mọi sự của mình mà đi theo Ngài. Ma-thi-ơ không hiểu tại sao đằng sau lời nói của người ấy lại có một quyền năng như vậy khiến ông từ bỏ cuộc sống tội lỗi và mọi sự của mình. Đấng ấy khiến người ta ăn năn và đến với sự cứu rỗi ngay giây phút họ gặp Ngài. Khi Đấng ấy lên tiếng thì kẻ chết nhận được sự sống, và khi Đấng ấy kêu gọi thì người ta đi theo Ngài. Đấng ấy không những khiến Ma-thi-ơ từ bỏ địa vị của mình, mà còn khiến ông mở cửa nhà mình dọn tiệc đãi bạn hữu và họ hàng; ngay cả khách lạ cũng được mời.

Trong khi họ đang dự tiệc, thì người Pha-ri-si và các chuyên gia kinh luật ganh tị. Những người ấy chất vấn tại sao Giê-su và các môn đồ Ngài lại ăn và uống. Họ không những ăn uống, mà còn ăn chung với người thu thuế và tội nhân. Những người ấy bắt đầu lên án Giê-su cùng các môn đồ. Tuy nhiên, họ không dám hỏi thẳng Ngài, vì biết rằng nếu hỏi thì họ sẽ bị Ngài làm cho ngượng ngùng xấu hổ. Họ

chỉ có thể chỉ trích sau lưng các môn đồ của Chúa rằng: “Sao các người ăn uống với bọn thu thuế và kẻ có tội?” Các môn đồ không thể trả lời được. Có lẽ, chính họ cũng không hiểu tại sao Chúa lại làm như vậy. Chúa không cho các môn đồ biết lý do Ngài đến nhà Lê-vi. Nhưng khi nghe điều ấy, thì Ngài trả lời: “Ta đến không phải để gọi người công nghĩa, bèn là gọi kẻ có tội” (Math.

---

*“Ta muốn sự thương xót,
chớ không muốn sinh tế, vì Ta đến
không phải để gọi người
công nghĩa, bèn là gọi kẻ có tội.”*

(Ma-thi-ơ 9:13)

9:13). Đó là mục đích Ngài đến. Ngài không đến nhà người thu thuế vì Ngài có cơ hội đến đó và Ngài cũng không bị buộc thay đổi ý kiến vì hoàn cảnh. Không phải ngẫu nhiên mà Ngài ăn chung với những kẻ có tội và người thu thuế. Ngài đã đến với một mục đích. Nhóm chữ “Ta đến không phải để gọi” hàm ý là Ngài đến có mục đích. Sự nhập thể của Ngài có một mục đích. Bước đi và việc chữa bệnh của Ngài có một mục đích. Ngài không làm gì hay nói gì cách bừa bãi. Đời sống của Ngài không phải là vô mục đích. Ngài nói rằng Ngài đến với một mục đích. Không phải Ngài đến vì thấy quốc gia Y-sơ-ra-ên hay dân Ngoại-bang ăn ở như thế nào

đó. Ngài không thay đổi mục đích của Đức Chúa Trời vì những đổi thay của hoàn cảnh. Dường như Ngài muốn nói: “Người nghĩ rằng Ta chuyện trò với các tội nhân vì Ta được những người thu thuế và tội nhân mời đến. Nhưng thật ra, Ta xuống từ trời chính vì mục đích ấy. Ta đến để kêu gọi những tội nhân ăn năn. Ta đến với một mục đích như vậy”. Nói như vậy thì cũng như

bảo rằng từ Nam Kinh tôi cố ý đến Thượng Hải, chứ không phải vì trên đường đi Soochow nên tôi tiện đường ghé Thượng Hải. Chúa Giê-su đến thế gian vì một mục đích cụ thể. Ngài không thay đổi kế

hoạch nguyên thủy của Ngài; Ngài không sửa đổi kế hoạch của Ngài, cũng không thay đổi lý do Ngài vào thế gian. Những công việc Ngài làm trên đất bày tỏ ý định nguyên thủy của Ngài khi đến trên đất. Ngay từ ban đầu, Ngài đã có ý định làm những gì Ngài làm. Dầu là mở mắt người mù hay làm cho người phung được sạch, Ngài đã làm vì ý định nguyên thủy của Ngài là công tác. Những gì Ngài hành động không phải vì Ngài thay đổi mục đích.

Những người Pha-ri-si rất tài giỏi. Họ có thể làm thầy nhiều người, nhưng họ không thể làm thầy của một Người. Bạn cũng có thể rất tài giỏi và xứng đáng làm thầy của bạn hữu, họ hàng mình, và thậm chí

có thể xứng đáng làm thầy của chúng tôi. Nhưng bạn không thể nào làm thầy của Chúa Giê-su. Bạn không xứng đáng giữ vai trò ấy. Bạn không thể nói rằng Chúa Giê-su ăn quá nhiều hoặc đã làm điều gì đó sai trật, vì Ngài biết mình đang làm gì. Ăn tại nhà những người thu thuế và tội nhân là việc Ngài đã định từ trước. Ngài đã không làm điều ấy một cách thiếu suy nghĩ, và bạn không thể nói gì về việc ấy. Đó là quyết định của Ngài, là ý định nguyên thủy của Ngài. Loài người chúng ta có một nhược điểm là chúng ta thường nói chuyện với những người khác hàng giờ mà không biết mình đang nói gì. Chúng ta làm điều này điều kia mà không biết tại sao mình làm những điều ấy, và chúng ta bối rối về những gì mình đã làm. Có lẽ bạn suy luận rằng vì có những lúc bạn không biết mình làm gì hay nói gì, nên Chúa Giê-su cũng giống như vậy.

Những người Pha-ri-si đã nghĩ rằng vì họ không biết mình làm gì hay nói gì, nên Chúa Giê-su cũng giống như họ. Tuy nhiên, Chúa không làm điều gì cách dạn dặt. Ngài nói rằng Ngài đến không phải để gọi người công chính, mà để gọi những tội nhân. Ngài làm gì cũng có mục đích; Ngài không bao giờ bất cần.

Tại sao Ngài làm như vậy? Ngài nói rằng Ngài không đến để gọi

người công chính, mà để kêu gọi những tội nhân phải ăn năn. Hơn nữa, Ngài nói rằng những người khỏe mạnh không cần thầy thuốc, mà chỉ những người bệnh hoạn mới cần. Tại sao Chúa nói như vậy? Tôi từng nói rằng sau khi luật pháp đến, nhiều người vẫn không biết luật pháp là gì. Nhiều người nghĩ rằng luật pháp chỉ là một vài mạng lệnh. Thật ra, luật pháp không chỉ là Mười Điều Răn, mà là những gì Đức Chúa Trời đòi hỏi nơi con người, và là những gì con người phải dâng cho Đức Chúa Trời căn cứ trên những sự đòi hỏi của Ngài. Đức Chúa Trời đòi hỏi và con người phải thỏa đáp những đòi hỏi ấy; đó là ý nghĩa của việc giữ luật pháp.

---

*“Chẳng phải người mạnh khỏe
cần thầy thuốc đâu,
bèn là người đau ốm.”*

(Ma-thi-ơ 9:12)

Luật pháp được ban hành là để con người vi phạm và vấp ngã. Đức Chúa Trời đã ban luật pháp cho chúng ta, không phải để con người tuân giữ, mà là để con người vi phạm và vấp ngã. Bạn có ngạc nhiên về điều này không? Không có gì đáng phải ngạc nhiên. Kinh Thánh chép rằng luật pháp được ban thêm vì cơ những sự vi phạm. Luật pháp chỉ cho con người thấy

rằng con người không thể dâng gì cho Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời biết con người vốn tội lỗi. Nhưng con người không biết mình tội lỗi. Vì vậy, Đức Chúa Trời ban luật pháp để con người vi phạm hầu con người biết chính mình. Đức Chúa Trời ban hành luật pháp qua Môi-se với ý định là để con người nhận biết mình không thể tuân giữ luật pháp. Các bạn thân mến, phải chăng bạn

Con Đức Chúa Trời đến chỉ để nhận thấy con người vẫn không được cứu? Đức Chúa Trời sai Con Ngài đến để loài người được cứu nhờ Con ấy. Nói cách khác, tất cả chúng ta đều bệnh hoạn. Vậy thì, Đức Chúa Trời phải làm gì?

Đức Chúa Trời muốn chúng ta làm hai điều. Trước hết, Ngài bày tỏ cho chúng ta thấy mình bệnh hoạn. Đối với một bệnh nhân, điều tệ hại

nhất có thể xảy ra là họ lẩn tránh bác sĩ. Nhưng nếu một bệnh nhân không thừa nhận là mình đang bị bệnh, thì người ấy sẽ không đến bác sĩ khám bệnh. Thứ hai, chúng ta phải đi gặp bác sĩ. Điều này

---

*“Bởi chúng chẳng có xác thịt nào
nhờ công việc luật pháp mà được xưng
nghĩa trước mặt ỨC CHÚA TRỜI,
vì do luật pháp mà người ta biết tội.”*

(Rô-ma 3:20)

---

nghe Chúa Giê-su không biết sự kiện này? Vì luật pháp đã được ban để phơi bày tình trạng con người không thể giữ luật pháp của Đức Chúa Trời, thì có thể nào Con Đức Chúa Trời lại đến thế gian để đòi hỏi con người phải giữ những gì mình vốn không thể giữ được? Nếu luật pháp không thể ngăn chặn con người phạm tội, thì có thể nào Con Đức Chúa Trời lại đòi hỏi con người làm những gì mình vốn không thể làm được? Vì luật pháp không thể cứu con người, thì có thể nào Đức Chúa Trời ban cho chúng ta Con Ngài tức Đấng có công tác là cứu chúng ta lại làm cho chúng ta không được cứu sao? Nếu luật pháp không thể cứu con người, thì có thể nào

cũng rất quan trọng. Giả sử, tôi có một người bạn bị bệnh lao phổi nhưng không thừa nhận mình mắc căn bệnh ấy. Người ấy biện luận rằng mình cao lớn, khỏe mạnh, và không bị bệnh gì cả. Tôi hẳn sẽ khuyên anh rằng: “Ngày nào anh cũng lên cơn sốt nhẹ, và sức khỏe của anh không được tốt. Anh phải nghỉ ngơi thêm và giảm công việc xuống. Bằng không, anh sẽ khó mà hồi phục nếu căn bệnh của anh đến gian đoạn thứ hai”. Nhưng người bạn ấy không thừa nhận là mình bị bệnh. Anh cãi lại rằng: “Bộ tôi không khỏe mạnh sao? Tôi không có sức lực làm việc sao?” Anh vẫn ngủ trễ dậy sớm, và cứ sống theo ý mình. Làm như vậy không có nghĩa

là người ấy khỏe mạnh, mà người ấy chỉ đang phủ nhận căn bệnh của mình. Do đó, người ấy không bao giờ có thể được chữa lành. Ấy là cách Đức Chúa Trời cư xử với thế gian. Nói như vậy không có nghĩa là Đức Chúa Trời không có sẵn phương cách, phương tiện hay sự cứu rỗi. Vấn đề là con người không nhận biết mình đang bị bệnh và là một tội nhân. Đó là lý do tại sao Đức Chúa Trời phải cần đến hai giai đoạn để khai sáng cho con người. Giảng chương 1 chép rằng trước hết luật pháp được ban bố qua Môi-se, rồi sau đó ân điển và thực tại đến qua Giê-su Christ (c. 17). Đức Chúa Trời cần đến bốn ngàn năm để chỉ cho con người thấy họ đang bị bệnh.

Đức Chúa Trời ban luật pháp cho con người để con người thấy mình là tội nhân và mọi người đều là tội nhân. Đức Chúa Trời không ban luật pháp để con người tuân giữ, mà để con người nhận biết mình là tội

nhân. Mục đích của luật pháp là khiến con người biết chính mình. Luật pháp không thể xưng công chính con người, cũng không thể cứu con người. Sách Rô-ma nêu rõ điểm này. Sách ấy chép rằng “do luật pháp mà người ta biết tội” (3:20). Sau khi chúng ta hiểu biết rõ ràng về tội, thì Chúa Giê-su đến nói rằng: “Ta đến không phải để gọi

người công chính, bèn là gọi kẻ có tội”.

Trong giai đoạn thứ nhất, Đức Chúa Trời ban bố luật pháp. Trong giai đoạn thứ hai, Đức Chúa Trời ban cho chúng ta Chúa Giê-su, tức ân điển đã đến. Khi bác sĩ chẩn đoán bệnh tình của một người, việc đầu tiên ông làm là yêu cầu bệnh nhân thè lưỡi ra, rồi bắt mạch và đo nhiệt độ của bệnh nhân. Bác sĩ sẽ cho thấy bệnh nhân đang bị bệnh và cho biết bệnh nhân mắc bệnh gì. Sau đó, bác sĩ viết toa thuốc cho bệnh nhân. Bác sĩ trước hết cho thấy bệnh nhân đang bị bệnh, và sau đó cho bệnh nhân biết phương cách chữa trị. Vì vậy, việc làm trong giai đoạn thứ hai tất phải liên quan

---

*“Tôi không làm cho ân điển của
ức Chúa Trời ra vô hiệu đâu; vì nếu
sự công nghĩa là bởi luật pháp, thì
Christ chịu chết là vô ích.”*

(Ga-la-ti 2:21)

đến việc làm trong giai đoạn thứ nhất. Trước hết, Đức Chúa Trời ban bố luật pháp để con người nhận thấy mình là tội nhân. Thứ hai, Đức Chúa Trời đem ân điển đến là chính Chúa Giê-su để con người được chữa lành. Nhưng một số người cứng cổ nói rằng họ không bị bệnh và hoàn toàn không có tội. Cho nên, Chúa Giê-su nói rằng Ngài không đến để gọi người công chính (tức

những người tự cho mình là công chính). Cứ để mặc những người khác giữ luật pháp và làm người Pha-ri-si. Nay Chúa Giê-su đã đến, nên Ngài nói với chúng ta rằng chúng ta phải nhận sự giúp đỡ trong giai đoạn thứ nhất, và sau đó nhận sự giúp đỡ trong giai đoạn thứ hai. Tuy nhiên, một số người không sẵn lòng nhận chứng cứ của luật pháp. Nếu không chịu nhận sự giúp đỡ từ

Luật pháp chỉ có thể xác định bệnh trạng. Sự mạng của luật pháp là chỉ cho con người thấy mình đang bị bệnh. Nếu không nhìn nhận là mình đang bị bệnh, thì bạn phải phục tùng luật pháp.

Người khỏe mạnh không cần bác sĩ, mà chỉ người nào bị bệnh mới cần. Đây là một nguyên tắc lớn và phổ quát. Bạn thân mến, bạn có đang bị bệnh trong lòng không? Bạn

---

*“Vì luật pháp đã ban bố bởi
Môi-se, còn ân điển và lễ thật thì
bởi Giê-su Christ mà đến.”*
(Giăng 1:17)

---

luật pháp, thì chúng ta sẽ không nhận được sự giúp đỡ từ ân điển và thực tại. Nếu không nhận sự giúp đỡ trong trường hợp thứ nhất, thì chúng ta sẽ không nhận được sự giúp đỡ trong trường hợp thứ hai. Tôi có thể nghĩ rằng mình đang khỏe mạnh, và đứng vững. Nhưng sau khi bắt mạch, đo nhiệt độ và khám nghiệm, thì bác sĩ sẽ cho biết là tôi đang bị bệnh. Tôi có thể nghĩ rằng mình là một người tốt, nhưng nay luật pháp đã đến nên nó cho biết tôi là một tội nhân. Tôi có thể nghĩ mình là một người tuyệt diệu, nhưng một khi luật pháp đến thì nó sẽ cho biết tôi là một tội nhân. Điều ấy làm cho tôi tuyệt vọng. Nhưng người thứ hai đã đến; Ngài giúp đỡ và cứu rỗi tôi.

có căn bệnh gì ẩn tàng bên trong không? Bạn có tội lỗi bí mật nào mà không ai có thể chạm đến không? Bạn có phạm những tội lỗi nào trong bóng tối không? Bạn có căn bệnh nào mà mình không thể cho

người khác biết không? Đức Chúa Trời sẽ chạm đến những căn bệnh bí mật và ẩn tàng của bạn. Điều đáng thương là mặc dầu con người biết rất rõ rằng mình trần trụi và phơi bày trước mặt Đức Chúa Trời, và có phần trong mọi điều gian ác ô uế cùng mọi loại tội lỗi của nhân loại, nhưng con người vẫn cố gắng che đậy và sửa đổi chính mình. Con người vẫn cố gắng cải thiện hành vi của mình đôi chút trước khi tin nơi Giê-su. Dường như con người muốn được phục hồi đôi chút trước khi đến với bác sĩ. Làm như vậy là dại dột. Nếu không thành thật thừa nhận mình là tội nhân, thì bạn không thể nào được chữa trị.

Tôi thích bài ca chúng ta hát

hôm nay. Bài ca ấy có câu: “Thật tôi như thế... Tôi đến với Ngài” (Thánh Ca 1048). Trước đây, chúng tôi đã cho bạn biết rằng bài thánh ca này được viết bởi một thiếu phụ hai mươi mấy tuổi. Cô nói rằng từ khi còn thơ ấu, cô đã cảm biết mình tội lỗi. Cô tự hỏi làm sao một người như mình có thể đối diện với Đức Chúa Trời. Đối với cô, điều ấy không thể nào xảy ra. Cô đã đến thăm nhiều Hội Thánh và nói chuyện với nhiều mục sư. Cô nêu lên nhiều câu hỏi với họ và cố gắng tìm xem họ có phương cách nào giúp cô được cứu không. Tình cảnh ấy kéo dài suốt bảy tám năm. Nhiều người bảo cô phải trở nên tốt hơn rồi mới có thể tin nhận Giê-su. Những người khác thì bảo cô phải cầu nguyện và đọc Kinh Thánh thêm. Những người khác nữa thì bảo cô phải làm lành và thực hiện những hành vi cao thượng, hay làm điều này điều kia rồi mới có thể tin nhận Chúa Giê-su và được cứu.

Thời gian trôi qua, cô nhận thấy mình càng xấu xa hơn trước. Sau cùng, cô gặp một nhà truyền giảng cao tuổi. Cô hỏi cụ là mình phải làm gì rồi mới có thể được cứu. Cụ đặt tay trên vai cô và nói: “Hãy đến với Đức Chúa Trời bằng con người thật của mình”. Cô nhảy lên và hỏi: “Cháu không phải trở nên tốt hơn, tiến bộ hơn và cải thiện hơn rồi mới có thể tin nhận Chúa Giê-su sao?”

Cụ đáp: “Không cần phải làm như vậy. Cháu có thể đơn sơ đến [với Ngài] bằng con người thật của mình”. Vào ngày hôm ấy, cô đã sáng tỏ và nhận thấy mình có thể đến với Chúa bằng con người thật của mình.

Đức Chúa Trời biết bạn đang bị bệnh. Đó là lý do tại sao Ngài sai vị Y Sĩ đến với chúng ta. Các bạn thân mến, các bạn đã bị bệnh bao giờ chưa? Giả sử, tôi bị sốt đến bốn mươi độ C. Nếu tôi mời bác sĩ đến, phải chăng bác sĩ sẽ nói rằng ông chỉ đến khi nào nhiệt độ hạ xuống còn ba mươi chín độ? Tôi càng bị bệnh nặng, thì bác sĩ sẽ càng đến gấp. Nếu nhiệt độ của một người chỉ là ba mươi bảy độ rưỡi, thì bác sĩ

---

*“Thật tôi như thế, không bào chữa chi,
Chỉ huyết Giê-su đã đổ thay rồi;
Ngài yêu tôi lắm, mời khuyên tôi đến,
Chúa ơi, Chiên Con, tôi nguyện đến Ngài!”*
(Thánh Ca 1048)

---

có thể nói rằng vì chỉ mới lên tới ba mươi bảy độ rưỡi nên ông chưa cần phải đến. Bệnh của bạn càng trầm trọng, thì bác sĩ sẽ càng đến gấp. Thiếu phụ ấy thừa nhận rằng mình là một người bị bệnh và Chúa Giê-su là vị Y Sĩ từ Đức Chúa Trời đến chữa trị cho cô. Không bao lâu sau khi về nhà, cô đã viết bài thánh ca này: “Thật tôi như thế... Tôi đến với Ngài!”

Các bạn thân mến, ân điển là gì? Ân điển là đơn sơ đến [với Chúa] bằng con người thật của mình. Chúng ta không cần thay đổi hay cải thiện. Chúng ta đơn sơ đến [với Ngài] bằng con người thật của mình. Nhiều người nghĩ rằng nhà truyền giảng là người khích lệ những người khác làm lành. Nhưng tôi không bao giờ làm như vậy. Nếu khích lệ những người khác làm lành, thì đó chẳng qua là tôi đánh phấn và trang điểm mặt mày cho họ rồi đưa họ xuống hỏa ngục. Nhà xác tại Thượng Hải thành công trong việc chải chuốt trang điểm cho những người chết rồi quàn họ vào trong quan tài. Nếu tôi là một nhà truyền giảng khích lệ người ta làm lành, thì đó chính là tôi bảo người ta tự cải thiện rồi sau đó đi xuống hỏa ngục. Nhưng hỏa ngục không cần những người được cải thiện hay tu chỉnh. Chúa Giê-su không đến để trước hết làm cho loài người tốt hơn rồi sau đó mới cứu họ. Ngài đã đến để cứu chuộc chúng ta. Ngài đã chết và đổ huyết của Ngài ra vì những tội lỗi của chúng ta. Ngài đã chết trên thập tự giá để hoàn thành sự cứu chuộc. Ngài đã sống lại để chúng ta không những được cứu chuộc và tha thứ, mà còn nhận được sự sống của Đức Chúa Trời, được cứu rồi và có sự sống đời đời.

Vấn Đề Kiêng Ăn

Khi Chúa Giê-su nói như vậy, người Pha-ri-si liền nêu lên một câu hỏi. Họ không quan tâm đến việc

mình bệnh hoạn hay khỏe mạnh. Họ muốn nói những gì họ nói vì họ đã đoán xét Chúa Giê-su và các môn đồ Ngài là những kẻ ham ăn mê uống. Họ hỏi tại sao người Pha-ri-si và các môn đồ của Giăng kiêng ăn (kiêng ăn hoàn toàn tương phản với tiệc tùng), nhưng các môn đồ của Chúa thì không kiêng ăn. Họ kiêng ăn, nhưng các môn đồ của Chúa thì không kiêng ăn. Đây là sự khác biệt.

Kiêng ăn có nghĩa là gì? Theo tinh thần của những người nêu lên câu hỏi ấy thì kiêng ăn mang hai ý nghĩa. Loại kiêng ăn thứ nhất là mỗi tuần lễ ăn năm ngày và nhịn hai ngày. Ngược lại, các môn đồ của Chúa thì ăn suốt bảy ngày trong tuần. Ý nghĩa của sự kiêng ăn có nghĩa là như vậy theo nghĩa đen. Nhưng kiêng ăn còn mang một ý nghĩa thứ hai. Trong bối cảnh của mình, họ rất nặng tinh thần tôn giáo. Bối cảnh của họ rất hoàn hảo. Họ không như các môn đồ của Chúa là những người vui hưởng bất cứ điều gì bày trước mặt mình. Họ làm lành theo tôn giáo của mình và đạt được điều mà những người khác thấy khó đạt được. Tình trạng ấy giống như những nhà tu hành khổ hạnh tại Trung Quốc là những người tu luyện bằng cách chịu khổ. Tình trạng ấy cũng giống như những người ăn chay trường để cao sự ăn chay. Những người Pha-ri-si thậm chí còn “cao thượng” hơn nữa; họ nhịn ăn. Dường như họ đạt được những mỹ đức mà người thường không thể đạt được. Tại đây, chúng

ta có thể nhận thấy hai ý nghĩa này. Người này thì nói rằng họ kiêng ăn trong khi các môn đồ của Chúa lại không kiêng ăn. Kẻ khác thì nói rằng họ có thể đạt được tất cả những gì xác thịt có thể đạt được và nổi tiếng là tin kính, là người phục vụ Đức Chúa Trời. Dường như họ muốn nói: “Chúng tôi làm tất cả những việc ấy. Tại sao các môn đồ của Ngài không làm giống như vậy?”

Lý Do Không Kiêng Ăn

Vì câu hỏi của họ hàm ý hai điểm, nên câu trả lời của Chúa được chia thành hai phần. Phần thứ nhất là câu trả lời theo nghĩa đen của sự kiêng ăn. Ngài nói rằng những con trai của phòng cô dâu không thể buồn rầu đang khi chú rể ở với họ. Ngài có ý nói rằng Ngài là Chú Rể còn các môn đồ là những con trai của phòng cô dâu. Trong khi Chú Rể có mặt, thì những con trai của phòng cô dâu không cần kiêng ăn. Điểm này chỉ cho người Pha-ri-si thấy tại sao các môn đồ không kiêng ăn. Họ không kiêng ăn vì Chúa Giê-su chưa “lìa khỏi” (Lu 5:35). Sau khi Ngài lìa khỏi thì các môn đồ Ngài phải kiêng ăn. Trước khi Chúa bị khước từ và đóng đinh, thì các môn đồ không phải kiêng ăn. Sau khi Ngài bị khước từ và đóng đinh, thì các môn đồ phải kiêng ăn. Đó là câu trả lời của Chúa về vấn đề kiêng ăn theo nghĩa đen. Trong phần trả lời thứ hai, Chúa dùng năm ẩn dụ để giải thích lý do tại sao cái mới và cái cũ không thể lẫn lộn với

nhau. Năm ẩn dụ ấy là: (1) không thể nào lấy miếng vải chưa hồ mà vá vào chiếc áo cũ; (2) không thể nào lấy miếng vải từ áo mới mà vá vào áo cũ; (3) không thể nào đổ rượu mới vào bầu da cũ; (4) rượu mới cần được đổ vào bầu da mới; và (5) “không ai uống rượu cũ mà còn thèm thứ mới; vì người nói rằng: Thứ cũ ngon hơn”. Tại sao Chúa dùng năm ẩn dụ này? Người Pha-ri-si nghĩ rằng họ phải làm lành, thực hiện những công tác tôn giáo, cố gắng hết sức giữ các mạng lệnh của Đức Chúa Trời, và làm vui lòng Ngài. Chúa bảo người Pha-ri-si rằng chỉ sau khi Ngài lìa khỏi các môn đồ thì họ mới có thể kiêng ăn theo nghĩa đen. Nhưng nếu kiêng ăn chỉ về việc lành thì các môn đồ không cần kiêng ăn thậm chí sau khi Ngài lìa khỏi họ. Loại kiêng ăn này là vô ích thậm chí sau khi Chúa lìa khỏi họ. Chúa dùng năm ẩn dụ này để cho những người Pha-ri-si thấy rằng những điều mà Ngài đem đến hoàn toàn xung khắc với các qui định và lễ nghi của luật pháp. Ân điển mà Ngài đem đến hoàn toàn xung khắc với luật pháp. Năm ẩn dụ này cho thấy rằng luật pháp và ân điển không bao giờ có thể dung hòa. Nếu hai điều ấy trộn lẫn với nhau, thì luật pháp sẽ không còn là luật pháp và ân điển sẽ không còn là ân điển.

Watchman Nee
(Nghê Thác Thanh)

(còn tiếp)

GIỚI THIỆU SÁCH MỚI

CHỨC VỤ CUNG ỨNG LỜI ĐỨC CHÚA TRỜI

The Ministry of God's Word • Số catalog 14-013-036

400 trang • Giá bán lẻ: \$13.00

Qua tác phẩm này, Watchman Nee cho thấy công tác quan trọng nhất trong việc xây dựng Nhà Chúa là chức vụ cung ứng Lời Đức Chúa Trời. Cả Cựu Ước lẫn Tân Ước đều bày tỏ Đức Chúa Trời hành động bằng cách nói ra Lời Ngài, và Ngài đã dùng con người để truyền đạt những gì Ngài phán. Ngày nay, dựa trên nền tảng vững chắc của Kinh Thánh, Đức Chúa Trời vẫn tiếp tục phán qua Thánh Linh, nên Ngài rất cần những con người đứng đắn, là người mà xác thịt, con người thiên nhiên, bản ngã, tư tưởng, tâm trí, cảm xúc... đã được xử lý, để có thể cung ứng Lời Ngài cách thuần khiết. Các Cơ đốc nhân và những công tác viên Cơ đốc muốn tìm hiểu nguyên tắc hành động của Đức Chúa Trời trong chức vụ cung ứng Lời Ngài sẽ nhận được nhiều ích lợi khi đọc quyển sách này.

Living Stream Ministry sẽ xuất bản tác phẩm trên vào tháng tư năm nay. Trân trọng giới thiệu cùng anh chị em.

MUỐN ĐẶT MUA SÁCH, XIN LIÊN LẠC:

Living Stream Ministry

(Vietnamese Section)

P.O. Box 2121

Anaheim, CA 92814

Tel.(714) 765-8034(Tiếng Việt)

Tel.(714) 991-4681(Tiếng Anh)

Fax: (714) 991-4685